

Giới thiệu Điều Tuyệt Vời Nhất Chính Là Cậu

Truyện Điều Tuyệt Vời Nhất Chính Là Cậu của tác giả Hắc Dạ thuộc thể loại truyện teen. Thời gian chính là thứ làm cho người ta giạt mình thoảng thốt. Vừa quay đầu lại tất cả đã trở thành hồi ức. Bởi vậy, thanh xuân chính là khoảng thời gian để con người hoài niệm, nhưng nhớ. Có câu này chắc hẳn mọi người đã từng nghe qua: Tuổi thanh xuân giống như một cơn mưa rào, dù cho bạn bị cảm lạnh vì tắm mưa thì bạn vẫn muốn được đắm mình trong cơn mưa ấy lần nữa.

Nhân sinh là hữu hạn, hưởng chỉ tuổi trẻ, mong manh như cánh bèo công anh trong gió. Ai mà chẳng muốn được ở mãi trong tuổi thanh xuân ấy, thế nhưng thanh xuân cũng giống như nước vậy, cho dù có nắm chặt đến mấy nó cũng xuyên qua kẽ tay mà chảy xuống. Chắc hẳn ai trong số chúng ta cũng có một tuổi thanh xuân rực rỡ đầy màu sắc.

Thanh xuân của tôi cũng vậy, có nắng, có mưa, có gió, có giông bão, và có cả cậu. Nếu bảo tôi hình dung thanh xuân của mình bằng một cụm từ, thì có lẽ nó được gói gọn trong bốn chữ...Dịch Dương Thiên Ti.

Bạn đang đọc truyện *Điều Tuyệt Vời Nhất Chính Là Cậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

“Một con cừu, hai con cừu, ba con cừu,...chín mươi chín con cừu.”

Thật bức bối mà, đến giờ này vẫn chưa ngủ được. Cũng chỉ tại bản thân vào ban ngày ngủ quá nhiều. Thế nhưng cũng tại kì nghỉ hè này quá nhàm chán, tôi cảm thấy mình càng ngày càng sinh hoạt giống như loài heo, hết ăn rồi ngủ, không thì vui đùa vào máy xem phim đọc truyện. Tôi cảm điện thoại không khỏi thờ dài, Tăng Quân bây giờ đang vì vụ du lịch ở Thụy Sĩ, còn tôi đến bước chân ra khỏi Trường Sa này cũng khó. Theo thói quen, tôi bấm gọi cho Tăng Quân. Rất nhanh đã có người bắt máy.

“Tiểu Ngọc, có chuyện gì?” Tăng Quân giọng nói rất vui vẻ, có thể là đang đi chơi.

“Khi nào cậu về?” Giọng tôi buồn chán, ủ rũ.

“Nhớ tớ rồi à? Mà tại sao giờ này cậu còn chưa đi ngủ? Tớ đã nói cậu bao nhiêu lần rồi, dẹp bớt mấy cái truyện ngôn tình nhảm nhí của cậu đi.” Tăng Quân lại lên cơn cằn nhằn, nếu như cậu ta là con gái thì có thể trở thành mẹ của tôi luôn rồi.

“Ai bảo cậu là nhảm nhí, chỉ trách đầu óc cậu quá nông cạn. Mà, cậu mau trả lời tớ, khi nào cậu về? Tớ ở đây một mình chán chết đi được.” Tôi bắt đầu than vãn với Tăng Quân.

“À...thì...ngày mai.”

...

Có Tăng Quân ở đây thật tốt biết bao, ngày nào cũng sang nhà đưa tôi đi chơi. Tôi và Tăng Quân có thể nói là thanh mai trúc mã, ba tôi mất sớm, sau đó mấy năm mẹ của Tăng Quân cũng mất. Ba cậu ta lấy vợ kế nên từ nhỏ thời gian cậu ta ở nhà tôi là nhiều nhất. Nhiều người đến nhà không biết còn tưởng cậu ta cũng là con của mẹ tôi. Tăng Quân và tôi bằng tuổi nhau, chúng tôi học cùng trường, hết kì nghỉ hè này sẽ lên lớp mười một.

“Này cậu mau dừng lại!” Tôi ngồi sau xe gấp rút bảo Tăng Quân.

“Chuyện gì, cậu thật rắc rối!” Tuy ngoài miệng nói vậy nhưng cậu ta vẫn thắng xe lại.

Trong khi đó, tôi chạy vào một cửa hàng. Khi này tôi vừa thấy trong cửa hàng có bán poster mới của TFBOYS. Các nữ sinh lớp tôi không ai không thích nhóm này, tôi cũng không ngoại lệ. Bởi vậy, khi học lớp mười, Dịch Dương Thiên Ti luôn là trung tâm của lớp học. Tuy đã học với cậu ta một năm nhưng nói chuyện một lần cũng chưa được. Dịch Dương Thiên Ti trong lớp học rất ít nói, chỉ chơi với một số ít bạn nam. Tuy nhiên tôi không quan tâm về việc đó, tôi chỉ biết được học chung lớp với thần tượng của mình cũng đủ thấy tự hào, cũng khiến cho người khác ghen tỵ. Điều khiến tôi bây giờ vẫn thắc mắc là tại sao cậu ta ở Bắc Kinh mà lại chạy đến Hồ Nam này đi học, nếu nói tại vì ông bà cậu ta ở đây thì vẫn chưa đủ thuyết phục tôi lắm.

“Đầu óc mấy đứa con gái các cậu thật khó hiểu.” Tăng Quân đứng một bên bĩu môi.

“Cậu chẳng hiểu gì cả!” Tôi lườm cậu ta một cái sau đó cầm poster đi thanh toán.

Ngày mai là bắt đầu năm học mới. Lên lớp mười một thường thì sẽ chia ban tự nhiên và xã hội, nhưng năm nay nhà trường cải cách gì đó nên không chia ban nữa cũng không đổi lớp. Theo tôi thì học lớp nào cũng vậy, bởi trường Mai Khê Hồ là trường điểm, học sinh bắt buộc phải đạt thành tích khá, giỏi.

Vừa dắt xe đạp ra khỏi cổng đã thấy Tăng Quân đứng đợi sẵn. Việc này chỉ là chuyện bình thường, không phải tôi kiêu ngạo mà là từ nhỏ đến lớn ngày

nào chúng tôi cũng đi học cùng nhau, ngày nào cậu ấy cũng đợi tôi trước cổng. Tôi và Tăng Quân như thường lệ cùng đạp xe đến trường, vào lớp rồi chọn bàn giống như vị trí của cái bàn năm ngoái của chúng tôi. Gặp lại những người bạn cũ tôi vui mừng không thôi. Cô bạn Miên Miên hình như béo lên một chút, cậu bạn Thiên Dật thì cao thêm vài xăng-ti-mét. Ai cũng có một chút thay đổi nhỏ. Chỉ có thần tượng của tôi vẫn như vậy, im lặng lạnh lùng như một tảng băng, nhưng hình như cậu ta cũng có đẹp trai hơn một chút, có cao hơn một chút.

“Tĩnh lại đi.” Tăng Quân nhéo má tôi trong khi tôi đang nhìn và đánh giá Thiên Tỉ.

“Tên điên này, đau chết mắt.”

Tôi cũng không chịu thua, đưa tay nhéo má cậu, nhéo cả mũi. Đương nhiên cậu ta đâu dám nhéo lại tôi nữa chỉ biết né và né. Chúng tôi đùa giỡn cười rất vui, Miên Miên và Thiên Dật ngồi phía trên cũng quay xuống gia nhập.

Tiếng chuông vào học reo lên, không biết năm nay chủ nhiệm của chúng tôi là ai. Ôi trời, sao có thể đối xử với chúng tôi như vậy. Cả lớp đều thở dài, quay sang nhìn nhau với ánh mắt hoang mang. Sao có thể lại là Thầy Đoàn chứ? Trong trường thầy ấy nổi tiếng là rất nghiêm khắc trong việc học hành. Đã thế lại còn phụ trách dạy môn Văn, cái môn tôi không thích nhất. Nói thật tuy tôi rất thích đọc tiểu thuyết nhưng cứ tới tiết Văn là lại gục lên gục xuống như gà mổ thóc.

Đã thế lại thay đổi hết chỗ ngồi của học sinh. Tôi và Tăng Quân bắt đầu dĩ phải tách ra. Tôi lại được xếp ngồi chung với Thiên Tỉ, là ngồi chung với thần tượng đấy, tôi không biết nên vui hay buồn. Đưa đôi mắt đáng thương nhìn Tăng Quân, cậu ta lại nhìn tôi với ánh mắt có vẻ như: Để xem cậu sẽ thế nào? Đúng thật, ngày tháng sau này của tôi phải làm sao? Ai sẽ cạnh giáo viên cho tôi ngủ? Ai sẽ giúp đỡ tôi trong giờ kiểm tra? Ai sẽ cùng tôi ăn vụng? Tôi quay sang nhìn Thiên Tỉ, cậu ta hẳn sẽ không thể nào.

Bạn đang đọc truyện *Điều Tuyệt Vời Nhất Chính Là Cậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

Đúng là người xưa nói không sai, cái gì lâu ngày rồi cũng thành thói quen. Trong hè, ngày nào tôi cũng ngủ dậy khi mặt trời đã đứng bóng. Thế nhưng, tôi sẽ chứng minh tôi là ngoại lệ, hôm nay tôi dậy sớm đấy nhé, đến ngay cả mẹ tôi cũng bất ngờ, tâm trạng tôi đặc biệt tốt, suốt dọc đường cứ mỉm cười.

“Không phải tối hôm qua cậu thức khuya quá nên hôm nay đầu óc có vấn đề rồi chứ?”

“Cậu mới có vấn đề. Tớ nói cho cậu biết, từ hôm nay tớ sẽ học hành nghiêm túc.”

Tăng Quân nhìn tôi cười vẻ khinh miệt, “Cậu á? Học hành nghiêm túc á? Nếu cậu học hành nghiêm túc tên của tớ lúc đó sẽ viết ngược lại thành Quân Tăng Lâm.” Sau đó cậu ta bỏ tôi một mình ở bãi giữ xe rồi đi vào lớp.

“Tớ sẽ bắt cậu viết ngược tên lại.” Tôi lầm bầm sau đó cũng vào theo.

Đi đến giữa sân trường, lại cái cảnh quen thuộc ấy, mọi người cùng bu quanh một con người. Nhìn cái cảnh trước mắt tôi không khỏi ngán ngẫm, nếu tôi được bu quanh như vậy tôi đã chết còn hơn. Cái cảm giác đó khó chịu không sao tả nổi. Tôi thật cảm thấy đáng thương thay cho thần tượng của tôi mà. Nếu nói tôi là fan ruột của TFBOYS thì cũng không phải, mà không phải fan cũng không phải. Tất cả hình ảnh và poster của các cậu tôi đều có, bài hát của các cậu tôi đều nằm lòng. Thế nhưng nói tới việc thấy thần tượng là gào thét, bám theo hay chen lấn ở chốn đông người để được thấy mặt họ thì tôi chào thua, tôi không làm như vậy được, bất quá chỉ là vui mừng và có đôi chút bất ngờ một chút thôi.

Khó khăn lắm mới lên tới lớp, vừa bỏ cặp xuống tôi đã lại ngay bàn của Tăng Quân, con người nhỏ nhen như tôi vẫn còn để bụng chuyện ban sáng.

“Này, chuyện lúc nãy tớ nói là nghiêm túc đấy.” Tôi nhìn Tăng Quân bằng ánh mắt vô cùng nghiêm túc.

“Tớ sẽ chống mắt lên xem.” Tăng Quân đáng ghét còn không quên phụ họa thêm cho câu nói của cậu ta.

Tiết đầu tiên là tiết tự học. Tôi vừa định lấy cuốn tiểu thuyết trong cặp ra đọc thì nhớ đến lời nói nghiêm túc của mình nên đành phải bỏ vào lại. Kiên trì được nửa tiếng, tôi đã mất kiên nhẫn. Không phải tôi đang ngồi kể thần tượng ư?

“Dịch Dương Thiên Tỉ, tôi rất thích các cậu đấy.”

Không nghe thấy tiếng trả lời.

“Dịch Dương Thiên Tỉ, cậu có biết tôi đã học chung với cậu năm lớp mười không? Mà chắc tên tôi cậu cũng không nhớ phải không?”

“Dịch Dương Thiên Tỉ, mọi người trên mạng thường nói, cậu rất đáng yêu, không cao lãnh như vẻ ngoài. Tôi thấy chẳng giống chút nào.”

Tôi vẫn đang đọc thoại nội tâm.

“Dịch Dương Thiên...”

“Bạn học Phan Như Ngọc có thể an tĩnh một chút được không?” Lời tôi chưa nói hết đã có tiếng nói khác vang lên. Không ai khác mà chính là cậu.

Tôi nhìn cậu ái ngại, “À, được, tớ không làm phiền cậu.”

Tôi ừ ừ cuối đầu tiếp tục học bài. Chỉ có Tăng Quân nhà tôi là tốt nhất. Thế là ngày hôm đó cậu chỉ nói với tôi một câu duy nhất. Bạn học Phan Như Ngọc, có thể an tĩnh một chút được không? Bây giờ nghĩ lại còn cảm thấy xấu hổ. Tăng Quân tớ có cảm giác bị bắt nạt rồi, trong lòng tôi đang nghĩ đến câu này.

Qua ngày tiếp theo tôi, rồi vài ngày tiếp theo nữa, tôi bắt đầu chịu không nổi nữa. Người như tôi vốn hiếu động, lại ngồi chung với một tảng băng hời làm sao tôi có thể chịu được. Hết chống cằm nhìn ra cửa sổ rồi lại quay sang nhìn cậu. Thỉnh thoảng cậu lại cùng bạn nam bàn trên thảo luận bài toán nào đó. Đang say sưa ngắm nhìn tảng băng kế bên, bỗng một giọng nói trầm vang lên.

“Đừng nhìn nữa. Tớ sẽ mòn mắt.”

“Cậu đang nói chuyện với tớ sao?” Tôi ngạc nhiên mở to mắt hỏi lại cậu.

Cậu không trả lời, tiếp tục im lặng nhìn vào vở. Tính hiếu động của tôi lại nổi dậy, tôi lay lay cánh tay cậu, sau đó lại nói với cậu rất nhiều vấn đề. Nào là bạn nữ lớp bên cạnh nhờ tôi chuyển lời là rất thích cậu, mấy em gái lớp dưới nhờ tôi đưa thư cho cậu, còn có cả quà. Tôi mở cặp lấy ra những bức thư và hộp quà nhỏ lúc sáng để trên bàn.

“Tất cả đều của cậu.” Tôi đẩy toàn bộ qua cho Thiên Ti, “Thời đại nào rồi mà còn viết thư kiểu này.” Sau đó còn bổ sung thêm mấy câu nhận xét.

Lúc này Thiên Ti mới ngược lên khỏi trang sách đầy những con số nhừ đầu. Cậu khẽ chau mày, mím môi một cái sau đó quay sang nhìn tôi.

“Cho cậu.”

“Tớ lấy làm gì? Mà cậu đừng vứt đi, cả tấm lòng của người ta đấy.”

Thiên Ti im lặng, sao con người này thích im lặng thế nhỉ? Nhìn cậu suy nghĩ có vẻ nghiêm túc. Chuyện này khó giải quyết thế sao?

“Cậu có muốn chữ kí của Vương Nguyên và Vương Tuấn Khải không?” Cậu nghiêm túc nhìn tôi.

Tôi xem như đã hiểu ý cậu, gom cái đồng thư và quà bỏ lại vào cặp, sau đó cười thật tươi nói với cậu: “Cả cậu nữa.”

Im lặng xem như đồng ý đấy nhé!

Bạn đang đọc truyện *Điều Tuyệt Vời Nhất Chính Là Cậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3

Hai ngày nay cậu ấy không đi học, tôi ngồi một mình một bàn cuối lớp thật buồn chán a. Có cậu ấy bên cạnh dù không nói chuyện nhiều nhưng vẫn cảm thấy đỡ hơn. Mấy ngày nay Tăng Quân bảo tôi có vẻ khác thường, tôi còn bảo cậu ấy nghĩ nhiều. Nhưng bây giờ tôi mới biết, tôi chán sắp chết rồi.

“Tối nay tớ sang nhà cậu ăn cơm.”

“Ừ.” Tôi trả lời không chút hứng thú.

Tăng Quân kéo ghế của Thiên Ti ra ngồi xuống.

“Sao rồi, tiểu thuyết cậu đang đọc còn chưa ra chương mới à?” Tăng Quân lấy vai huyích vai tôi.

“Cậu có thể xuống ngồi với tớ không? Tớ ngồi một mình chán chết.” Tôi dùng ánh mắt lấp lánh nhìn Tăng Quân.

Tăng Quân ngẩng cao đầu, tôi liền đá cậu ta một cái bảo cậu ta cút về chuồng của mình. Dù vậy nhưng tôi biết đổi chỗ ngồi là việc không thể nào. Ngày tiếp theo cũng thấy không thấy bóng dáng cậu. Tôi nằm sấp xuống bàn cắn cắn cây viết. Tôi biết mấy ngày nay nhóm cậu chuẩn bị ra ca khúc mới nên mới bận như vậy.

Hôm nay đã là cuối tuần, Miên Miên hẹn tôi ra ngoài mua ít đồ. Vòng mấy vòng trong trung tâm thương mại khiến tôi mỏi cả chân. Miên Miên mua nào là trà giảm béo, kem massage thiếu đốt mỡ thừa, vân vân và vân vân. Sau đó hai chúng tôi vào một cửa hàng bán gà rán.

“Tớ thấy cậu chẳng mập chút nào, chỉ có hơi tròn một chút thôi. Nhìn rất đáng yêu mà.” Tôi vừa cắn đùi gà vừa nói.

“Lần này tớ quyết tâm rồi.”

Cô bạn Miên Miên của tôi, có ai quyết tâm giảm cân mà lại đi ăn gà rán như cô không?

Buổi tối thật rảnh rồi tôi lại lên mạng đọc tiểu thuyết. Bài tập à, không phải đã có Tăng Quân lo sao? Tôi thong thả vừa ăn trái cây vừa đọc truyện, trong khi đó Tăng Quân đang nằm trên giường giúp tôi làm bài tập tiếng Anh. Đúng là không uống com của mẹ tôi rồi.

“Ngọc bà bà, tớ làm xong rồi.” Tăng Quân không biết từ lúc nào đứng sau lưng tôi, gõ vào đầu tôi một cái.

“Ừm, tốt lắm, ăn táo không?” Tôi bóc một miếng táo trên đĩa đưa cho cậu ta, mắt vẫn không rời màn hình vi tính.

Cậu ta không dùng tay lấy mà dùng miệng cắn.

“Không có tay à?”

“Làm bài tập nhiều quá nên bị tê rồi.” Nói xong lại cắn miếng nữa.

Không sao, tôi quen rồi!

...

Vừa bước vào lớp đã nghe các bạn nữ xì xào nói về chuyện gì đó.

“Nghe bài hát mới chưa vậy? Rất hay đó!” Tiếng của cô bạn nào đó nói.

Miên Miên thấy tôi thì chạy lại.

“Ngọc Ngọc, TFBOYS mới ra bài hát mới đó. Là Tiểu Tinh Linh. Cậu đã nghe chưa?”

“Khi nào thế, tôi qua tớ không lên weibo.” Tôi ngạc nhiên, tạo sao tôi có thể bỏ lỡ như thế chứ?

Hôm nay Thiên Ti đi học. Trên lớp không hiểu sao tôi cứ nhìn cậu cười cười. Chắc là thấy cậu đi học lại nên vui mừng đó mà.

“Thiên Ti, cậu đi học lại thì vui quá. mấy hôm nay tớ chán chết đấy.”

Sao lần nào cũng không nghe thấy tiếng trả lời nhỉ?

“Bài hát mới của mấy cậu tớ còn chưa có nghe a. Thật tò mò, về nhà tớ phải nghe liền mới được.”

Lần này cậu ấy quay sang nhìn tôi.

“Cậu có gì muốn nói thì nói hết một lần luôn đi.”

“Mấy ngày qua tớ thật sự rất nhớ cậu...”

Tôi còn chưa nói hết câu mà. Cậu đã quay đầu đi, hình như trên mặt có gì đó hồng hồng. Haizz, tôi còn định nói thêm: “Còn có các bạn nữ, các em gái lớp dưới, các chị lớp trên, ai cũng nhớ cậu.” Nhưng mà lúc này nhìn cậu ấy ngại rất đáng yêu.

Hôm nay là sinh nhật Vương Tuấn Khải, tôi đương nhiên không được đi. Biết trước như vậy nên tôi khỏi cần phải tốn công xin mẹ. Ở nhà coi live là được rồi. Nhưng mà trước đó mấy ngày tôi đã nhờ cậu bạn cùng bàn dễ thương của tôi đưa quà và thư chúc mừng cho Vương Tuấn Khải rồi. Nói tới quà, chỉ là một cái móc khóa hình con mèo bằng len tôi tự làm mà thôi. Ai ngờ, cậu bạn dễ thương cùng bàn lại nghiêm mặt nhìn những thứ đó. Đến khi tôi mở miệng “Tớ sẽ trả thù lao” cậu bạn dễ thương ấy mới đem bỏ vào cặp. Thế là tôi phải về nhà đan thêm một cái đầu kuma cho người ấy. Kể từ hôm đó tôi mới biết được rằng, idol của tôi cũng không phải đơn giản.

Cuối tuần tôi và mẹ đi thăm mộ của ông bà ngoại. Tôi chỉ còn ông bà nội, họ đang sống ở Quý Châu cùng với bác tôi. Từ khi ba tôi mất tôi và mẹ lâu lâu mới về bên đó một chút. Theo tôi cảm thấy thì họ không thích mẹ con tôi là mấy, ông bà có vẻ không thương tôi như các đứa cháu khác. Nhưng có lẽ là tôi không ở gần bên ông bà nên mới vậy. Buổi chiều mẹ tôi có việc phải ra ngoài đến tối mới về nên bảo tôi ở nhà tự mình nấu cơm còn đồ ăn mẹ để trong tủ lạnh khi nào ăn thì hâm nóng lại. Bản thân tôi lại lười vậy nên đã hẹn Tăng Quân ra ngoài cùng đi ăn.

Trời sắp vào Đông nên hơi lạnh. Tôi và Tăng Quân vào một quán mì bên đường. Tôi thích nhất là ăn mì, nhất là vào khi trời lạnh, được ăn một bát mì bốc hơi nghi ngút thì còn gì bằng. Người phục vụ bưng hai bát mì thịt bò nghi ngút khói ra, khổ nỗi tôi không ăn được ngò lại quên bảo người ta đừng cho vào nên phải ngồi gắp từng cọng bỏ ra.

“Lãng phí! Bỏ qua đây nè.” Tăng Quân đẩy tô của mình về phía trước, sau đó gắp mấy cọng ngò từ bát tôi bỏ qua bát cậu.

Có câu này tôi phải nói lại lần nữa. Tầng Quân nhà tôi là tốt nhất!

Bạn đang đọc truyện *Điều Tuyệt Vời Nhất Chính Là Cậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4

Trời ngày càng trở lạnh, đây chính là dấu hiệu cho kì nghỉ Đông sắp đến. Tôi thật sự thích cái giá lạnh của mùa Đông này. Tầng Quân thường bảo chẳng có đứa con gái nào lại thích mùa Đông như tôi. Thế nhưng không hiểu sao tôi lại thích. Tôi thích cảm giác được vui trong chăn ấm mỗi tối ngày Đông, tôi thích sự tĩnh lặng và im trầm của mùa Đông, hơn hết tôi thích nhìn tuyết rơi.

Trải qua kì thi khảo sát giữa kì khốc liệt, tôi cảm thấy may mắn khi mình còn sống sót. Thành tích đạt được không tính là giỏi nhưng cũng chẳng phải tệ. Hôm nay mẹ tôi có việc phải ra ngoài sớm, nên dẫn đến việc tôi dậy muộn. Cũng không thể trách tôi, tại kiểu thời tiết như thế tôi chỉ muốn nằm mãi trong chăn. Tầng Quân ngóc cù đứng ở trước cửa, đợi mãi lúc sau không thấy tôi ra mới kêu cửa, nhưng lúc đó đã muộn mất rồi.

Vừa bước chân vào lớp đã thấy lão Đoàn đứng nghiêm nghị trên bục giảng, tôi và Tầng Quân xem như xong. Cũng may hôm nay tâm tình thầy hơi vui thì phải? Tôi và Tầng Quân chỉ nghe mắng vài câu sau đó lại được về chỗ. Thiên Ti lần này còn ngược nhìn tôi một cái. Chỉ là đi trễ thôi có cần nhìn tôi bằng ánh mắt khó hiểu như vậy không? Tôi nói thật, con người Thiên Ti thật khó hiểu, tôi không biết rốt cuộc cậu ta là người có tính cách như thế nào, lạnh lùng, đáng yêu, ngốc nghếch, tinh nghịch. Nói đến tính nghịch, không phải không có căn cứ đâu nhé. Một hôm trong giờ học tôi thấy cậu ta cứ liên tục dùng gôm tẩy tẩy rồi dùng bút vẽ về cái gì đó trong tập, nhìn chẳng ra gì, sau đó mới phát hiện phía dưới hình vẽ ghi tên của thầy Đoàn, hơn nữa bên phải cậu ấy còn vẽ thêm một con người cầm kiếm còn có bốn chữ “diệt yêu trừ ma”. Tôi chỉ tiếc lúc ấy không có điện thoại nếu không bày Hắc Mập và Tứ Diệp Thảo đã có dịp chiêm ngưỡng một kiệt tác của thần tượng rồi.

Hậu quả của việc dậy muộn khi sáng là không có gì bỏ bụng nên bây giờ bệnh đau dạ dày lại tái phát. Tôi đau đến nỗi phải nằm xuống bàn, lòng bàn tay ra nhiều mồ hôi. Tôi không thể tiếp tục viết bài nữa rồi, để khi khác mượn vở chép lại. Một lúc sau tôi cảm thấy có gì đó chuyển động dưới tay mình, nói đúng hơn là quyen vở. Thấy lạ nên tôi ngồi dậy, thì ra là Thiên Ti đang kéo tập tôi, tôi chau mày nhìn cậu bằng đôi mắt khó hiểu.

“Không phải cậu không thể chép bài sao?” Cậu chỉ nói với tôi bấy nhiêu sau đó lấy vở của tôi chép phần bài học lúc này.

“Cảm ơn.” Tôi không biết nói gì ngoài từ này.

“Không được nói với ai.”

“Tớ vẫn chưa muốn chết.” Tôi nói bằng giọng yếu xìu rồi lại gục xuống bàn.

Tiếng chuông ra chơi vang lên, dạ dày tôi đã đỡ đau chút. Tôi ra ngoài rửa tay, lúc quay về thì gặp Tầng Quân. Cậu ấy cũng biết tôi chưa ăn sáng nên rủ tôi xuống căn tin cùng ăn. Chẳng biết sao vừa ăn vào một chút dạ dày lại bắt đầu đau lại. Thế là tôi không ăn nữa, Tầng Quân nhìn thấy hàng lông mày tôi nhíu lại, bèn lo lắng hỏi:

“Cậu lại đau dạ dày à.”

“Ừ.”

“Tớ đưa cậu lên phòng y tế.” Tầng Quân chuẩn bị đứng dậy.

“Cậu biết tớ rất ghét mấy chỗ đó mà.” Tôi ngăn Tầng Quân sau đó cũng đứng dậy định về lớp.

“Cậu ngồi đó ăn hết đi, đừng lo cho tớ, chỉ đau sơ sơ thôi.” Tôi không quên nhìn Tầng Quân nói.

Lên tới lớp tôi lại ngay bàn mình nằm phịch xuống. Thiên Ti có quay sang hỏi vài câu nhưng tôi không trả lời mà bảo cậu đừng hỏi nữa, cậu nói có phần hơi khó nghe. Tôi có cái tật dễ bị bệnh hoặc đau thì một là sẽ im lặng ai hỏi gì cũng không nói, hai là dễ nổi nóng. Không may Thiên Ti lại gặp loại thứ hai đấy. Cảm thấy chiếc ghế bên cạnh bị xô dịch, tôi nghĩ chắc cậu ấy giận tôi rồi bỏ ra ngoài hoặc là đi đâu đó, nhưng theo tôi thấy cái thứ nhất là không thể nào. Một lúc sau lại nghe thấy chiếc ghế lại bị xô dịch, có âm thanh ngồi xuống, sau đó hình như ai đó đặt cái gì đó lên bàn sau đó đẩy về phía tay tôi. Tôi cảm thấy ấm ấm, hình như là một bình nước.

“Uống một ít nước ấm sẽ đỡ hơn.” Tiếng cậu trầm thấp có đôi phần ngập ngừng vang lên.

Tôi nhìn cậu lại một lần nữa khó hiểu. Tôi làm sao phải uống nước ấm? Không lẽ đau dạ dày uống một ít nước ấm sẽ đỡ đau? Cậu cứ cuối đầu đọc sách trong khi đó đầu tôi lại vô vụn đầu chấm hỏi.

“Này, Thiên Ti cậu là có ý gì?” Tôi cầm bình nước trên tay hỏi cậu.

Một lát sau cậu mới sang nhìn tôi. Lại chau mày, mặt nghiêm túc.

“Con gái các cậu không phải...” Tôi cảm thấy câu nói hơi lạ lạ nên im lặng đợi cậu nói hết.

Thế nhưng cậu chỉ nói tới đó rồi dừng lại, ngập ngừng một chút mới nói, “Nói chung uống một ít sẽ cảm thấy dễ chịu hơn.” Nói xong cậu đứng dậy đi ra ngoài không thèm nhìn tôi một cái.

Thần tượng của tôi sao thế nhỉ? Nhưng mà, khoan đã. Cậu thấy tôi khó chịu ở phần bụng, sau đó đưa nước ấm cho tôi. Không phải cậu nghĩ, cậu nghĩ là tôi đang trong giai đoạn được bà di ghé thăm chứ? Vừa nghĩ tới đó làm tôi xém sắc nước, mong là cậu không nghĩ vậy.

Vừa uống xong một ít nước ấm thì thấy Tăng Quân vội vã từ ngoài cửa lớp chạy vào. Cậu kéo chiếc ghế trống của bạn nam phía trên tôi sau đó ngồi xuống. Để mấy viên thuốc trên bàn cậu hất cằm nhìn tôi.

“Mau uống!” Cậu nói như ra lệnh.

Tôi im lặng nhìn thuốc trên bàn rồi nhìn cậu.

“Nếu cậu không muốn mẹ cậu biết cậu dậy muộn sau đó ăn sáng không đúng buổi và kết quả là bệnh dạ dày tái phát thì cứ không uống.”

Có vẻ như tôi bị câu nói này làm cho lay động. Cầm viên thuốc với vẻ mặt không mấy thiện cảm cố gắng bỏ vào miệng. Tên Tăng Quân đợi đến khi tôi uống xong mới mỉm cười đứng dậy, lúc ấy chuông vào học đã reo lên, cậu ta còn không quên xoa đầu tôi.

“Nếu dạ dày vẫn đau nữa phải xuống phòng y tế đó.”

Tôi nhanh chóng bắt lấy tay cậu ta đang xoa đầu tôi néo một cái rồi đau. Cậu ta vừa ôm lấy cánh tay bị néo vừa nhăn nhó như con khi.

“Xem ra không cần phải xuống y tế. Thuốc đã có tác dụng rồi.” Sau đó nhanh chân chạy về chỗ.

Sau lần đó tôi lại có thêm một cái nhìn khác về Thiên Ti, chàng trai ấm áp. Đến cuối giờ học tôi đưa bình nước lại cho cậu, thấy cậu lại im lặng nhìn tôi, tôi nghĩ cậu ngại hẳn nên vội nói rằng tôi không hề chạm môi sau đó cũng định mang về nhà rửa lại rồi trả cho cậu nhưng cậu bảo không cần sau đó cầm bình nước bỏ vào cặp.

Tôi là một con người có tính tò mò và hay để bụng mà. Tôi muốn biết lý do tại sao cậu ấy lại đưa bình nước ấm cho tôi. Chuyện gì tôi cũng muốn làm rõ nếu không sẽ cảm thấy rất khó chịu. Trong khi Thiên Ti đang dọn tập tôi liền quay sang cậu.

“Nhờ có bình nước ấm của cậu mà dạ dày đỡ đỡ đau hơn.” Tôi không biết nên đặt câu hỏi thế nào nên đành nói thử một câu để xem phản ứng của cậu.

Đúng như tôi nghĩ có lẽ cậu nhầm thật. Mặt cậu khi nghe câu hỏi của tôi thì cứng lại một chút, có cái gì hơi hồng hiện lên sau đó quay sang nói ba chữ không cần cảm ơn và xách cặp hướng cửa lớp đi thẳng, không quay đầu lại. Còn tôi mỉm cười như con ngốc, cậu thật đáng yêu a.

Trong tiếng Trung thì “không cần cảm ơn” chỉ có ba chữ là “bù yong xie”.

Bạn đang đọc truyện *Điều Tuyệt Vời Nhất Chính Là Cậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5

Cứ vào ngày đi học cuối cùng trước khi bước vào kì nghỉ Đông thì trường tôi lại tổ chức một buổi văn nghệ. Mỗi lớp sẽ trình diễn một tiết mục mang tính chất tập thể, sau đó ban giám khảo sẽ chọn ra những tiết mục xuất sắc nhất và trao giải.

Thời tiết mùa Đông lạnh lẽo, nhưng vẫn chưa có tuyết rơi. Tôi cứ ngồi nhìn ra cửa sổ mà chẳng thèm chú ý đến bài giảng trong lớp.

“Thiên Ti, cậu thích tuyết rơi không?” Tôi băng quơ hỏi cậu.

“Năm ngoái ngày này tuyết đã rơi rồi.” Tôi vẫn tiếp tục nói.

Cảm giác như Thiên Ti đã quay sang nhìn tôi một cái.

“Chú ý nghe giảng đi!”

Kết thúc giờ học cả lớp tôi đều ở lại để luyện tập cho buổi trình diễn. Thiên Ti lần này cũng có mặt, thật là điều hiếm hoi. Cô bạn lớp trưởng Miên Miên đã chọn được bài hát thích hợp, hôm đó cả lớp tôi sẽ hát tốp ca. Luyện đến khàn cả họng cũng chưa đạt, người hát trước, người hát sau chẳng đồng đều

gì cả. Tôi gục xuống bàn than vãn:

“Như vậy khi nào mới xong? Đói bụng chết đi!”

Thiên Ti ngồi kế bên bỗng nhiên đứng dậy. Cậu bước lên trên bục giảng, khuôn mặt như thường ngày vẫn rất nghiêm túc. Miên Miên về chỗ nhường bục giảng lại cho Thiên Ti. Cậu tự mình hát lại một lần sau đó bảo mọi người tự mình nhắm lại, không cần hát thành tiếng cũng được, sau vài lần cậu hỏi mọi người đã nắm rõ hết nhịp bài hát hay chưa. Ánh nắng chiều bên ngoài cửa sổ chiếu vào, khuôn mặt cậu bây giờ rất đẹp. Đẹp đến tình tứ, tôi cứ nhìn cậu, mãi đến khi đôi mắt hồ phách ấy đảo qua tôi, đôi mày nghiêm nghị hơi chau lại, tay khẽ đưa tờ giấy lời bài hát lên tôi mới ngại ngùng cúi đầu tiếp tục nhìn vào tờ giấy trên tay.

Sau một lúc cậu bảo mọi người cùng nhau hát lại một lần. Lần này có vẻ đều hơn lần trước, hát thêm một lần nữa, có vẻ ổn. Cậu cuộn gọn tờ giấy lại, sau đó chậm chậm nói với mọi người.

“Tớ cảm thấy ổn rồi! Các cậu về nhà tự tập thêm một chút là được. Ngày mai chúng ta lại tiếp tục.”

Sân trường đã không còn một bóng người, không biết làm sao tôi, Tăng Quân, Thiên Ti lại vô tình đi cùng nhau, tôi đi ở giữa. Tôi đã cảm thấy là lạ khi vừa bước ra khỏi lớp rồi. Bình thường Thiên Ti sẽ thẳng một đường ra tới cổng nhưng hôm nay cậu ấy có vẻ đi chậm hơn thường ngày. Tôi có thể nghĩ rằng cậu đang đợi tôi không? Thấy tình trạng này cứ tiếp tục tôi thật khó chịu.

“Cậu có chuyện gì muốn nói với tớ à?” Tôi quay sang hỏi Thiên Ti.

Thiên Ti dừng lại không bước về phía trước nữa. Tăng Quân khi nghe tôi hỏi vậy thì bảo đợi tôi ở bãi giữ xe sau đó đi trước. Cậu im lặng sau đó mới mở cặp lấy một cái vòng tay.

“Cho tớ?” Tôi ngạc nhiên cũng rất vui mừng.

Cậu khẽ gật đầu sau đó nhét vào tay tôi, “Tớ chưa đeo đâu. Nhớ, đừng nói với ai!”.

Tôi còn định thắc mắc thêm thì cậu đã đi trước, đi được năm sáu bước còn quay lại nở nụ cười lộ đồng điệu thật tươi nói một câu.

“Sinh nhật vui về.”

Hóa ra cậu là tặng quà sinh nhật cho tôi. Thử nghĩ xem, được thần tượng của mình tặng quà sinh nhật còn nói chúc mừng thì còn gì vui bằng. Tôi mỉm cười tươi, vui vẻ đến quên nói lời cảm ơn cậu. Lúc nhớ ra thì chỉ thấy một bóng xe ô tô đen vừa đi khỏi.

“Tiểu Ngọc, mau lên!” Tăng Quân thúc giục.

Tôi đeo luôn chiếc vòng vào tay, rồi chạy vội về phía bãi giữ xe. Chiếc vòng rất vừa ý tôi, đơn giản không quá cầu kỳ, chỉ có màu đen và màu trắng, làm bằng dây cói. Không biết là tự làm hay mua, nhưng dù thế nào tôi vẫn rất thích.

Hôm nay Tăng Quân ở lại nhà tôi dùng bữa tối, ba cậu ấy cũng ghé qua một chút, tặng quà cho tôi rồi đi. Trên bàn ăn bày rất nhiều món, đương nhiên không thể thiếu món mì thịt bò và sủi cảo được. Chỉ có ba người, tôi, mẹ và Tăng Quân, nhưng tôi vẫn cảm thấy rất ấm áp. Năm nào sinh nhật cũng trôi qua như vậy thế nhưng tôi không hề cảm thấy chán hay nhợt nhạt, bởi tôi là một con người rất dễ mãn nguyện rất đơn giản, bao nhiêu ấy đối với tôi cũng hạnh phúc lắm rồi.

Ăn xong, tôi có ý giúp mẹ rửa bát nhưng mẹ tôi lại bảo tôi và Tăng Quân vào phòng làm bài tập. Tôi biết, chỉ có mẹ là thương tôi nhất.

Ngồi trên giường tôi mở cặp lấy ra quà của Miên Miên và Thiên Dật tặng.

“Đây là khi sáng Miên Miên tặng tớ!” Tôi cảm hộp quà nhỏ màu hồng của Miên Miên lên. Sau đó là của Thiên Dật và vài cây kẹo mút của các bạn cùng lớp.

“Này, nhìn đi Thiên Ti tặng tớ đó!” Tôi giơ tay đang đeo chiếc vòng cho Tăng Quân xem.

“Tên mặt lạnh ấy cũng biết tặng quà á?” Cậu đùa giỡn.

“Nhưng mà tớ vẫn thắc mắc sao cậu ấy biết hôm nay sinh nhật tớ?”

“Haizz, còn không phải do Miên Miên sao, tặng quà cho cậu cũng làm ầm ĩ như vậy, tớ cũng nghe thấy không lẽ cậu ấy ngồi kế cậu lại không nghe.” Tăng Quân nói nhưng tay đang mở cặp.

Cậu lấy ra một hộp quà. Mắt tôi sáng rực lên, là giày. Tăng Quân đúng là tốt bụng, tuần trước tôi muốn mua một đôi giày trên mạng chỉ là lúc ấy không đủ tiền, tôi cũng không muốn xin mẹ. Ai ngờ, Tăng Quân lại mua đôi giày đó cho tôi.

“Tăng Quân, tớ muốn ôm cậu.”

“Đồ bệnh hoạn, tránh sang một bên.” Tăng Quân gấp rút đứng dậy khỏi giường.

Chương 6

Hôm nay là ngày cuối cùng trước khi bước vào kì nghỉ Đông, trường náo nhiệt hơn mọi khi, lớp nào cũng rộn ràng chuẩn bị cho tiết mục của mình. Trong lớp, Miên Miên chạy tới chạy lui hối thúc mọi người thay quần áo. Xem như cô nàng cũng rất chú ý đến thời tiết, chúng tôi mặc áo lớp, là kiểu áo sơ mi bên trong và áo len bên ngoài. Bên trong mọi người đều mặc áo sơ mi trắng còn bên ngoài là áo len màu xanh ngọc có thêu tên lớp. Tôi cũng thật khâm phục hiệu quả làm việc của Miên Miên, đúng là một lớp trưởng tốt!

Khi tất cả mọi người đã thay trang phục xong thì lão Đoàn cũng tới. Không mang theo đáng vẻ nghiêm khắc hàng ngày, thầy tới nói với chúng tôi một câu: “Cố lên, không chiến thắng cũng được. Chỉ cần cố gắng hết mình!”

Bề ngoài tuy lão Đoàn như vậy nhưng thầy ấy là một người thầy tốt, luôn luôn nhắc nhở chúng tôi, giúp chúng tôi nhận ra được yếu điểm và phát huy những điểm mạnh của bản thân.

Cậu ấy hôm nay nhìn rất nhã nhặn, toàn thân toát lên một vẻ đẹp nhẹ nhàng không quá chói lóa làm người khác cảm thấy thật yên bình. Không phải trong lòng mỗi người ai cũng có một Hoàng Tử sao? Cậu ấy chính là Hoàng Tử trong lòng tôi, nhưng có lẽ tôi chẳng thể nào là Công Chúa!

“Cổ áo cậu phải để bên ngoài cổ áo len.” Một giọng nói ảm áp từ người trước mặt vang lên.

Tôi vội nhìn xuống cổ áo, một góc cổ áo sơ mi còn lẩn đằng sau cổ áo len. Nhanh tay chỉnh lại, ngẩng đầu còn chưa kịp cảm ơn thì chỉ thấy bóng lưng cậu đang đi về phía trước. Cậu đang chăm chú trao đổi gì đó với Miên Miên.

“Nào chúng ta xếp đội hình một chút!” Miên Miên lớn tiếng kêu gọi mọi người.

Sau một lúc dưới sự trợ giúp của lão Đoàn ai cũng có chỗ đứng thích hợp.

“Tiểu Ngọc, chúng mình thật có duyên.” Tăng Quân đứng ở phía sau, bàn tay thoải của cậu ta còn xoa đầu tôi.

“Mối nghiệp duyên này tớ không dám nhận.” Vừa nói tôi vừa đánh vào tay cậu ta.

Tên Tăng Quân này đúng là hết thuốc chữa rồi.

“Miên Miên, sân khấu có bậc tam cấp không?” Một cô bạn lên tiếng hỏi.

“Có a.”

Thiên Ti đứng kế bên Tăng Quân, thỉnh thoảng tôi lại len lén quay sang nhìn cậu. Có lẽ là cậu chẳng phát hiện đâu.

Cuối cùng cũng tới lượt lớp tôi trình diễn. Vì sự có mặt của Thiên Ti nên lớp tôi được chào đón bằng những tràng pháo tay rất nồng nhiệt. Đây cũng không phải là lần đầu tôi đứng trên khấu, năm ngoái cũng có đứng qua rồi. Thế nhưng tôi vẫn cảm thấy roi run bởi vì giọng tôi không tốt, không thể hát giọng gió khi lên cao, mà giọng thiết lại lên không nổi.

Bầu không khí trong hội trường vô cùng náo nhiệt. Biểu diễn xong lớp tôi về vị trí đã được sắp xếp sẵn dưới khán đài xem những màn biểu diễn tiếp theo. Cậu không ngồi cùng mà ngồi hàng đầu với thầy Hiệu Trưởng. Người nổi tiếng quả thật có một đẳng cấp khác a.

...

Tuyết đã bắt đầu rơi. Mùa đông năm nay không lạnh như mùa đông năm ngoái.

“Tiểu Ngọc, ngày mai chúng ta về nhà ông bà.” Mẹ tôi vừa gói sủi cảo vừa nói.

Tôi nay là giao thừa, lại một năm nữa sắp trôi qua rồi.

“Vâng.” Tôi vừa bỏ nhân vào vỏ sủi cảo vừa trả lời mẹ.

“Con gọi Quân Quân một tiếng xem nó có sang không?”

Tôi lấy điện thoại trên bàn gọi cho Tăng Quân.

“Tối nay cậu có sang không?”

“Tiểu Ngọc, tối nay tớ cùng cậu đi xem pháo hoa. Có muốn đi không?”

“Đương Nhiên là muốn, cậu qua sớm một tí.” Tôi hứng thú ra mặt.

Trời mùa đông rất nhanh đã tối. Một tiếng nữa chính là giao thừa. Tôi đã thay quần áo sẵn sàng, từ trong phòng chạy ra.

“Mẹ có đi cùng chúng con không?” Tôi hỏi mẹ.

“Mẹ có hẹn với mấy dì hàng xóm rồi.” Mẹ tôi cười bảo.

“Vậy con đi trước nhé.”

Tôi nói xong thì chạy ra trước nhà, cùng lúc đó Tăng Quân vừa chạy xe tới. Tôi và Tăng Quân cùng ra bờ hồ, chỗ mọi người thường tụ tập xem pháo hoa. Đi đến đó, tôi mua vài chiếc đèn lồng để khi giao thừa đến chúng tôi có thể viết những điều mình muốn lên đó và thả lên trời. Tăng Quân còn bảo tôi ham hố, một lúc thả nhiều như vậy sẽ không thành hiện thực.

Năm nay càng đông hơn năm trước, chúng tôi khó khăn lắm mới tìm được một chỗ khá yên tĩnh. Để xe qua một bên, tôi và Tăng Quân cùng ngồi xuống ghé đá.

“Còn ba mươi lăm phút nữa!” Tôi nhìn đồng hồ không giấu được vẻ hào hứng.

Trong lúc chờ đợi giao thừa tôi và Tăng Quân vừa ăn một ít bánh ngọt mà tôi mang theo vừa tán gẫu đôi chuyện.

“Nhìn xem đó có phải tầng băng lớp mình không?” Bỗng nhiên Tăng Quân chỉ về một phía vừa khều tay tôi.

Theo phía cánh tay tôi nhìn về phía tầng băng mà cậu ta nói. Là Thiên Tử, không phải tôi nhìn lầm chứ? Dụi dụi mắt để có thể nhìn rõ hơn, vẫn đúng là cậu. Hình như cậu cũng nhìn thấy chúng tôi. Từ lúc phát hiện cậu có mặt ở đây tôi không thể rời mắt khỏi nơi cậu đang đứng. Lấy điện thoại ra chụp vài tấm hình nhưng không vội đăng lên vì sợ sẽ gây phiền toái cho cậu và gia đình. Một lúc sau thấy cậu nói gì đó với mẹ, nói xong thì đi về phía chúng tôi. Tôi lay lay Tăng Quân.

“Cậu ấy đang đi về phía chúng ta.”

“Tớ không bị mù.” Tăng Quân nói câu ấy như tạt gáo nước lạnh vào mặt tôi. Biết vậy tôi đã không nói chuyện với cậu.

“Trùng hợp thật.” Là Thiên Tử đang nói, “Hai người cũng ở đây à?”

“Gặp cậu ở đây thì vui quá!” Tôi vui vẻ đến nỗi đứng dậy khỏi ghế.

Ông trời quả thật ưu ái tôi, có thể gặp được cậu ở đây thì năm nay tôi không còn gì để hối tiếc rồi. Còn hai phút nữa là đến giao thừa rồi. Tôi vội lấy viết và đèn lồng ra.

“Thiên Tử, cậu có muốn một cái không?”

“Cũng được.” Cậu nhận lấy đèn lồng từ tôi sau đó viết lên vài chữ.

“Thuận lợi phát tài”, “Năm sau sẽ có nhiều tiểu thuyết hơn để đọc, sẽ mua được nhiều giày.” Tăng Quân đáng ghét còn xem trộm hai chiếc đèn lồng của tôi, lại còn nói lớn tiếng. Cậu ấy không nghe mới lạ, tôi âm thầm quay sang nhìn Thiên Tử, lúc ấy cậu cũng nhìn tôi mỉm cười.

“Cậu quá tham lam rồi.” Thiên Tử nói với tôi.

Tôi bĩu môi, “Năm nào tớ cũng viết như vậy.” Nói xong tôi nhìn qua chiếc đèn lồng của cậu. Bốn chữ “Năm mới an khang” được viết rất điều luyện, học thư pháp đúng là có khác.

“Bùm...bùm.” Tiếng pháo hoa vang lên trên bầu trời.

Những chùm pháo hoa xanh, đỏ, tím, vàng rực rỡ liên tục được bắn lên. Bầu trời bỗng trở nên rực rỡ, mọi người ai cũng đều vui vẻ.

“Tiểu Ngọc, mau thả đèn.” Tăng Quân ở một bên nhanh nhẹn nhắc nhở tôi.

Tôi mỉm cười nhìn về phía bầu trời đầy những chiếc đèn lồng đủ màu sắc. Tôi quay sang cậu, cậu cũng đang cười rất tươi, một nụ cười không vương bận điều gì, rất tự nhiên và thoải mái.

Rất nhiều năm về sau nụ cười ấy vẫn còn lưu lại trong lòng tôi.

Giao thừa năm ấy, tôi và cậu cùng ngắm pháo hoa.

Bạn đang đọc truyện *Điều Tuyệt Vời Nhất Chính Là Cậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 7

“Tiểu Ngọc, mau xuống ăn sáng, sắp trễ học rồi.”

“Vâng.” Giọng tôi kéo dài.

Đầu óc tôi dạo này cứ đề đầu đầu, bài tập nghỉ đông lại quên làm, mãi đến tối hôm qua mới nhớ ra. Thế là phải hy sinh cả buổi tối và tận khuya để làm. Một mẻ xuống nhà ăn sáng, rõ ràng là món tôi thích nhưng ăn vào lại chẳng thấy ngon.

“Sao thế, còn muốn tiếp tục nghỉ đông nữa à?” Mẹ tôi vừa cười vừa nói.

Tôi thờ dài một cái rõ rệt, tôi cũng muốn như vậy.

Từ bãi giữ xe lên đến lớp học tôi không biết đã năn nỉ Tăng Quân bao nhiêu lần. Cậu ta càng ngày càng quá đáng.

“Tăng Quân, chỉ còn môn Tiếng Anh nữa thôi. Cậu giúp tớ đi mà!”

Cậu ta vẫn không thèm trả lời tôi, mặt cứ cười cười. Tôi giận quá nên bỏ vào lớp trước, không cho mượn thì thôi, tôi vẫn có thể tự làm, đúng sai không quan trọng.

“Cây bút sắp bị cậu cắn nát rồi.” Tăng Quân ngồi vào chỗ Thiên Ti, lấy quyển bài tập Tiếng Anh sau đó yên lặng làm.

Cậu ta sẽ không bỏ mặc tôi đâu. Tôi làm ra vẻ mặt cảm động ôm lấy cánh tay cậu ta riu rít cảm ơn.

Tăng Quân là giỏi nhất, tôi thật có phúc mới quen được cậu ta mà. Bỗng nhiên có một bóng người đi vào, đứng ngay cạnh bàn, im lặng không nói gì. Ngược lên thì mới thấy, là Thiên Ti. Tôi buông cánh tay cậu ta ra sau đó đập nhẹ vài cái ý bảo chủ nhân của chỗ ngồi này đã có mặt. Tăng Quân đứng dậy khỏi ghế nhìn Thiên Ti, mỉm cười.

“Vào rồi à? Còn tưởng hôm nay cậu không đi học.”

“Không đi học thì cậu sẽ ngồi ở đây à?” Thiên Ti vừa ngồi xuống vừa nói.

Lần đầu tôi thấy Thiên Ti nói móc người ta đấy. Tôi thu dọn vở bài tập mà Tăng Quân đang làm dở về bên bàn của mình. Sau đó Tăng Quân lên phía bàn trên tiếp tục chỉ tôi làm bài. Tên này được nước làm tới, còn lấy viết thỉnh thoảng gõ vào đầu tôi, còn bảo tôi ngốc, suốt ngày chỉ biết đến mấy vị soái ca trong ngôn tình. Thế nhưng tôi cũng chỉ biết nhịn và nhịn thôi, tôi bây giờ đang phụ thuộc vào cậu ta.

Cuối cùng cũng làm xong. Thật mệt mỏi, chuông vào học cũng đã điểm, tiết đầu tiên là tiết toán. Lại là những con số nhức đầu kia.

“Thiên Ti, cậu biết tại sao chúng ta phải học toán không?”

“Không biết.”

“Thế tại sao cậu lại học giỏi như thế?”

“Bẩm sinh.”

“...”

Thần tượng, cậu có thể bớt tự luyện được không? Sao trước đây tôi không phát hiện cậu cũng có lúc như thế nhỉ?

“Phan Như Ngọc.”

Chết rồi là tiếng của thầy dạy toán. Theo thói quen tôi nhìn về phía Tăng Quân, cậu ta còn chưa kịp nhắc đã bị thầy toán điểm mặt.

“Hai trăm sáu mươi mốt.”, có tiếng nói the thè từ người kế bên vang lên. Thiên Ti cậu biết không, cậu đã cứu tôi một mạng.

Giờ ra chơi có thể nói lớp tôi là đông đúc nhất, bao nhiêu nữ sinh đứng ngoài cửa lớp, Miên Miên nói mãi mới chịu giải tán đi. Một năm nay chúng tôi không bao giờ bàn tán bất cứ tin tức gì về cậu cũng như kiên luôn phần vệ sĩ của cậu tránh để cậu bị những fan cuồng vây lấy làm phiền.

Lại một đám đông lại xuất hiện, lần này không phải chỉ có nữ sinh, còn có cả nam sinh. Chẳng biết đã xảy ra chuyện gì, với bản tính tò mò, tôi và Miên Miên cùng ra ngoài xem.

“Ôi nam thần của tớ, thật đẹp trai a! Phong ca thật đẹp trai quá!” Không khác gì Miên Miên, tôi cũng ngây ngất với vẻ đẹp của người được gọi là Phong ca này.

Nếu nói Thiên Ti mang một vẻ đẹp sắc nét đến hoàn mỹ làm người ta nghẹt thở thì Dương Mặc Phong này lại mang vẻ đẹp của một nam sinh ưu tú, nhẹ nhàng, ấm áp. Dương Mặc Phong học lớp mười hai cơ mà, hôm nay xuống khối mười một làm gì nhỉ? Anh chàng này đang đi về phía lớp tôi thì phải. Có lẽ là tìm Tăng Quân, nghe nói cậu ấy vừa đăng kí vào đội bóng rổ, trong khi đó Mặc Phong là đội trưởng.

“Cho hỏi Lâm Tăng Quân có ở đây không?” Mặc Phong hỏi, giọng nói thật ấm áp.

Ánh mắt của cả lớp nhìn vào anh ta sau đó nhìn về chỗ của Tăng Quân, không có ở đây.

“Ngọc Ngọc, mau đi kiểm Tăng Quân nhà cậu về.”

Nghe thấy Miên Miên nói vậy, Mặc Phong chuyển ánh mắt về phía tôi. Tôi vội nói: “Tớ biết cậu ta ở đâu mà đi kiểm, có chân đi thì tự về.” Nói xong tôi về chỗ của mình, Thiên Ti thường ngày sẽ không để ý mấy chuyện này, nhưng hôm nay cũng im lặng lắng nghe.

Bỗng nhiên Mặc Phong đi về phía tôi, đặt tờ giấy gì đó lên bàn.

“Có thể phiền em đưa cho Tăng Quân, bảo cậu ấy điền đầy đủ thông tin sau đó tan học đưa lại cho anh.”

Tôi không biết mình đã trả lời anh ấy thế nào, chỉ biết khi Miên Miên quơ tay trước mặt thì tôi mới hết thất thần.

“Miên Miên, anh ấy có phải là Tiêu Nại áo trắng dưới ngòi bút của mẹ Cô không?”

“Tớ thấy chính là Quất sinh Hoài Nam thì đúng hơn, Tiêu Nại ở thời đại học cơ mà.” Miên Miên vui vẻ cùng tôi bàn tán.

Giọng nói ấm áp, khuôn mặt thanh tú, chiếc áo sơ mi trắng, ánh mắt dịu dàng, chính là ấn tượng đầu tiên của tôi về Dương Mặc Phong.

...

Hôm nay tôi về một mình, Tăng Quân có việc phải đi tìm Dương Mặc Phong rồi, tôi cũng muốn theo lắm nhưng ở đây toàn nam sinh thôi, một mình nữ sinh như tôi vào đây thì có phần kì lạ.

“Tăng Quân của cậu có người mới rồi à?” Một giọng nói từ phía sau vang lên.

Tôi quay đầu lại, lại là cậu ấy. Hôm nay tôi cứ thấy cậu ấy khác thường ngày, nói ra những câu nói khiến tôi không thể tin là từ miệng cậu.

Tôi im lặng không đáp, tiếp tục bước về phía trước. Tiếng bước chân phía sau trở nên vội vã. Có ai đó kéo tay tôi. Quay lại nhìn cậu, mặt tôi bỗng đỏ ra, sau đó nhìn xuống cánh tay mình đang bị ai đó nắm. Trước đó đã từng nghĩ nếu như một ngày được cậu nắm tay chắc tôi sẽ vui mừng phát điên lên mất nhưng bây giờ không chỉ vui mừng mà còn rất ngại.

Cậu ấy vội thả tay tôi ra.

“Tuần sau có lẽ tớ không lên lớp được. Đây là WeChat của tớ, cậu có thể chụp bài gửi qua cho tớ không?” Cậu đưa tờ giấy nhỏ trước mặt tôi.

Tôi muốn hỏi, có chuyện gì xảy ra thế? Đây là thật hay là mơ. Có lẽ tôi là fangirl đầu tiên có được WeChat của cậu. Thấy tôi ngập ngừng cậu vội nói:

“Chỉ là nick phụ thôi, nhưng mà cậu cũng đừng nói cho ai biết.” Nói xong cậu nhét mảnh giấy vào tay tôi rồi nhanh chóng đi khỏi.

Đúng rồi, chỉ là nick phụ thôi, cậu là ai chứ, dễ dàng cho tôi nick WeChat của cậu sao? Tôi bỏ tờ giấy vào cặp sau đó thờ dài, nhìn xuống cánh tay lúc nãy bị cậu nắm tôi khẽ xoa xoa mỉm cười, hình như vẫn còn hơi ấm.

Hôm nay quả là một ngày may mắn.

Bạn đang đọc truyện *Điều Tuyệt Vời Nhất Chính Là Cậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8

Một tuần nay theo lời cậu nói, cậu không đi học. Tối nào tôi cũng chụp bài cho cậu, việc này là bí mật, kể cả Tăng Quân tôi cũng không nói. Cảm giác được nhắn tin với thần tượng quả là thật hạnh phúc.

Những lúc Tăng Quân tập bóng rổ, tôi có đi theo vài lần, đều ngồi trên khán đài xem họ cùng nhau giành một quả bóng sau đó ném vào rổ. Dương Mặc

Phong quả có một sức hút khác thường, chơi bóng rổ thôi cũng đẹp đến thế.

Ghế ngồi kế bên có người ngồi xuống.

“Như Ngọc, uống nước không?” Mặc Phong đưa chai nước cho tôi.

Tôi vui vẻ mỉm cười nhận lấy, anh cũng đáp lại tôi bằng một nụ cười tươi để lộ hàm răng trắng đều. Không biết có bao nhiêu nữ sinh sẽ ngất nếu thấy được nụ cười của anh ấy đây. Xem ra tôi vẫn còn rất mạnh mẽ đấy.

Mặc Phong cứ thế im lặng ngồi bên tôi, hình như anh ấy muốn nói gì đó nhưng lại thôi, thấy thế tôi bèn lên tiếng.

“Anh có chuyện gì muốn nói với em à?” Tôi quay sang hỏi anh.

Mặc Phong nhẹ mỉm môi một cái sau đó từ từ nói: “Em là bạn gái Tăng Quân à?”

Tôi bật cười khi nghe anh nói hết câu. Anh là đang hiểu lầm tôi và Tăng Quân sao? Tôi và cậu ta có chỗ nào giống người đang yêu nhau?

“Cậu ta á, là người mẹ thứ hai của em đấy.” Tôi vui vẻ đáp lại anh. Không biết Tăng Quân nếu nghe được những lời tôi nói thì sẽ có biểu cảm gì.

Anh sau khi nghe xong không nhin nổi bật cười lớn tiếng, đến Tăng Quân đang ở dưới sân cũng nghe thấy, cậu ta quay về phía khán đài hỏi: “Hai người nói gì mà vui thế?”, đến cả mấy vị sư huynh kia cũng ngừng chơi nhìn về khán đài.

“Tăng Quân, anh không ngờ cậu mới chừng ấy tuổi đã làm mẹ rồi đấy. Con lại lớn như thế.” Mặc Phong rất tự nhiên khoát vai tôi. Các vị sư huynh kia đều cười rõ to, còn cậu ta trông có vẻ tức giận nhĩ?

Tăng Quân ánh mắt viên đạn nhìn về phía tôi, “Cậu lại đi nói linh tinh cái gì đấy?”, sau đó quay sang nhìn Mặc Phong đang khoát vai tôi, “VẬY LÀM PHIÊN MẶC PHONG SƯ HUYNH, MAU BỎ TAY RA KHỎI VAI CỦA CON GÁI EM.”

Lại một tràng cười nữa vang lên.

...

“Này, Mặc Phong sư huynh có vẻ thích cậu.” Tăng Quân vừa đi vừa nói.

“Cậu thấy như vậy sao? Không thể nào đâu.” Tôi nhìn về phía xa xa, bây giờ tôi không muốn nghĩ về chuyện đó.

Nhưng mà, nếu như cậu ấy cũng như vậy thì thật tốt, tôi bắt mình thoát ra khỏi suy nghĩ đó, không phải đã nói rồi sao, tôi chẳng thể nào là Công chúa.

Nghĩ đến chuyện Tăng Quân nói ban chiều, tôi chẳng thể nào ngủ được. Trong đầu lại bắt đầu suy nghĩ lung tung, không phải là tôi không nhận ra Mặc Phong có ý với tôi. Anh ấy thường xuyên vô tình đi về cùng tôi và Tăng Quân, thường xuyên đến lớp tìm Tăng Quân nhưng toàn là lúc cậu ấy không có ở đó, sau đó lại chuyển thành gặp tôi với một lí do vô cùng hợp lí, là chuyển lời giúp Tăng Quân. Không biết tôi có nhầm hay không nhưng ánh mắt mỗi lần anh ấy nhìn tôi luôn có gì đó khác với khi nhìn mọi người.

Tay cầm điện thoại, trên màn hình toàn những hình ảnh đều là bài học. Nhấn rồi lại xóa, xóa rồi lại nhấn không biết bao nhiêu lần, dòng tin nhắn “Cậu xong việc chưa?” cuối cùng vẫn không thể gửi đi.

Hôm nay cậu vẫn không đi học, đã hơn một tuần rồi. Nhìn xuống chỗ trống bên cạnh, tôi khẽ thở dài. Không còn than thở như lúc trước, tôi đã dần quen với việc này rồi.

“Đạo này thấy cậu với Phong có vẻ thân thiết nhĩ? Nói mau, có phải hai người có gì đó không?” Miên Miên lại bắt đầu nghi tới nghi lui.

“Chẳng có gì đâu, trong tim tớ đã có Tiêu Nại sư huynh, Bạc Cận Ngôn, luật sư Hà Dĩ Thâm, bạn học Dư Hoài, quất sinh Hoài Nam, Tề Mặc lão đại, còn có cả Vương Tuấn Khải, Vương Nguyên, Dịch...”, “Thôi được rồi, được rồi, tim cậu rất rộng lớn.” Miên Miên không chịu nổi tôi nên đành lên tiếng rút lui trước.

Nhưng mà lúc này, chữ Dịch Dương Thiên Ti tôi còn chưa nói xong.

Tăng Quân hôm nay lại bán đứng tôi, ra về đã thấy cậu ta mất hút, chỉ thấy trước mặt là Mặc Phong sư huynh nói muốn cùng tôi đi về. Biết làm sao bây giờ, từ chối cũng không thể, thôi kệ vậy. Tôi và Mặc Phong cùng bước ra khỏi cổng trường dưới ánh mắt của nhiều người, ngưỡng mộ, ghen tỵ, đau lòng đều không thiếu.

“Như Ngọc, em cảm thấy anh như thế nào?” Mặc Phong ngập ngừng hỏi.

“Rất tốt.” Tôi không cần nghĩ liền trả lời.

Mặc Phong hình như cười một cái sau đó không nói thêm gì nữa.

Ánh hoàng hôn nhẹ chiếu vào chúng tôi, hai chiếc bóng đổ dài trên mặt đất. Làn gió khẽ thổi làm bay bay mái tóc tôi và cả anh. Vạt áo trắng của anh khẽ

động theo gió. Đây không phải là tình tiết thường gặp trong tiểu thuyết thanh xuân vườn trường giữa nam chính và nữ chính sao? Nhưng bây giờ tôi không muốn làm nữ chính, mà nếu có là nữ chính thì nam chính vẫn không phải là người tôi muốn.

...

Buổi tối hôm nay lại thật khó ngủ. Tâm trạng đọc truyện cũng chẳng có, tôi muốn có một người để tâm sự, nhưng mà giờ này tôi không thể phá giấc ngủ của họ. Không hiểu sao tôi lại bấm vào “nick phụ” của Thiên Ti. Không phải cậu nói chỉ là nick phụ thôi sao, chắc sẽ không thường xuyên đăng nhập. Nghĩ một lúc tôi quyết định liệu nhắn cho cậu một tin.

“Cậu đã ngủ chưa?”

“Cậu vẫn chưa ngủ?” Ôi trời, là cậu đang nhắn lại, tôi vội xem lại có phải mình nhắn nhầm cho người khác không. Không nhầm, là Thiên Ti.

“Tớ vẫn chưa.”

“Cậu vẫn đang đọc truyện?”

“Không, tớ mất ngủ.” Tôi nhận ra một điều, cậu rất thích đặt câu hỏi thay vì trả lời người khác.

“Tại sao lại mất ngủ?” Lại một câu hỏi.

“Cậu biết Dương Mặc Phong không? Là sư huynh lớp trên, hôm trước đến tìm Tăng Quân đấy.”

“Anh ta làm sao?”

Tôi biết trả lời cậu làm sao đây. Không lẽ nói thẳng ra là tôi nghĩ anh ấy thích tôi sau đó vì điều này mà mất ngủ, không biết nên vui hay buồn. Chủ đề này có vẻ không hợp lí. Tiếng điện thoại rung lên.

“Cậu còn ở đó không? Cậu ngủ rồi à?”

“Vẫn chưa ngủ.”

“Vậy cậu mau ngủ sớm đi. Chúc cậu ngủ ngon!”

Tôi mỉm cười nhìn dòng tin nhắn cậu chúc tôi ngủ ngon.

“Cảm ơn, cậu cũng vậy!”

Thiên Ti nhắn lại một icon mặt cười kèm theo một dòng chữ, “Ngày mai tớ đi học!”.

Bạn đang đọc truyện *Điều Tuyệt Vời Nhất Chính Là Cậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9

Hôm nay Thiên Ti đi học trở lại, không biết có phải vì thế mà tâm trạng tôi trở nên vui vẻ hơn không?

Tiếng chuông vào học đã điểm. Thế nhưng chỗ ngồi bên cạnh vẫn trống không. Bất giác thở dài một cái, cậu có rất nhiều việc, tối hôm qua hình như chuyến bay bị hoãn, hôm nay không đi học cũng là điều đương nhiên.

Tiết đầu tiên là môn Vật lý. Khi chúng tôi sắp bắt đầu bài học mới thì ngoài hành lang đã nghe thấy tiếng bước chân vội vã, lại một học sinh đi trễ đây mà. Chỉ không ngờ cậu học sinh đi trễ đó lại là Thiên Ti. Giáo viên cũng không làm khó cậu chỉ bảo cậu lần sau đừng đi trễ nữa sau đó cho về chỗ. Có một điều tôi vẫn phải nói, giáo viên dạy Vật lý là fan của cậu ấy.

“Hôm qua cậu về trễ thế mà vẫn đi học sao?” Tôi quan tâm quay sang hỏi cậu.

“Tớ đã nói hôm nay tớ đi học.”

Giờ ra chơi rất nhanh lại đến, tôi nằm dài xuống bàn quay sang nhìn Thiên Ti.

“Thiên Ti, fan đang chờ phúc lợi hai mươi triệu của cậu đó.” Tôi vừa cười mong đợi vừa nói.

“Ừ.” Ô , con người này có thể trả lời tôi nhiều hơn một chữ được không? Thật làm mất hứng tôi mà.

Dương Mặc Phong theo đúng hẹn hôm nay lại tới lớp tôi tìm Tăng Quân. Khi tôi theo thói quen đứng dậy đi làm “nhiệm vụ” chuyển lời của mình thì anh ấy đã vào tận bàn bảo muốn gặp tôi, còn nở thêm một nụ cười chết người ấy. Cả lớp ồ một tiếng rõ to khiến tôi ngại ra mặt. Tôi ước gì bây giờ dưới ghế có một cái hố sâu để tôi có thể chui xuống.

“Em làm sao vậy?” Anh hỏi tôi.

“Em không sao. Chỉ là...chỉ là...Mặc Phong sư huynh có thể để hôm khác không, hôm nay em không được khỏe lắm.” Tôi vừa nói vừa giả vờ xoa trán.

“Cũng được, vậy hôm khác. Có chuyện gì nhớ nói với anh.” Anh nói lời quan tâm tôi sau đó ra ngoài.

Khi Mặc Phong vừa khuất bóng tôi đã nằm gục xuống bàn, len lén quay sang nhìn Thiên Ti, cậu vẫn không có phản ứng gì. Một cảm giác bồn chồn, là thất vọng chăng?

“Ngọc Ngọc, ngay từ đầu tớ đã nói mà, cậu và Phong ca có vấn đề.” Miên Miên lại bắt đầu lên con tò mò.

“Không như cậu nghĩ đâu. Tớ và anh ấy không có gì cả.” Tôi cố gắng mỉm cười giải thích với Miên Miên.

Tiếng chuông vào học vang lên, chưa bao giờ tôi thấy biết ơn như lúc này. Hai tiết học trôi qua trong sự nhàm chán và vô vị, đầu óc tôi chẳng để tâm vào bài học. Hình như Thiên Ti cũng quay sang nhìn tôi vài lần nhưng một lời cũng không nói. Tôi có cảm giác mình càng ngày càng ghét loại ánh mắt đó của cậu.

Giờ ăn trưa theo thường ngày tôi ngồi cùng với Tăng Quân, Thiên Dật và Miên Miên, thế nhưng hôm nay lại có thêm một người nữa là Dương Mặc Phong.

“Em đã khỏe hơn chưa.” Mặc Phong vừa ngồi xuống vừa hỏi tôi.

Tăng Quân nghe thấy vậy liền đặt tay lên trán tôi, ra vẻ như một người mẹ: “Con gái, con có chỗ nào không ổn à?”, cũng may tôi chưa ăn cơm nếu không đã bị sặc mất rồi.

Tôi nói với Mặc Phong mình không sao, sau đó cùng mọi người vừa nói chuyện vui vẻ vừa ăn cơm.

Tôi thật sự không có ghét Mặc Phong, nói đúng hơn là rất thích nữa nhưng không phải về phương diện kia, tôi hơi nhạy cảm với phương diện đó một chút.

Rất nhanh đã tới giờ học buổi chiều, rồi tới giờ tan học. Hôm nay lớp tôi lại bị lão Đoàn giữ lại thêm mười phút để giải quyết xong bài tập. Tôi thì cực kỳ không thích kiểu này một chút nào, nhưng làm thế nào bây giờ, tôi không thể không ở lại.

Khi tôi và Tăng Quân ra về thì trường chỉ còn lác đác vài học sinh. Tôi nghĩ ngay đến một người, như vậy thì cậu ấy sẽ không bị làm phiền, có thể nhanh chóng đi về rồi.

Từ xa có một học sinh nam chạy tới nói với Tăng Quân cái gì đó, chỉ thấy sau đó Tăng Quân bảo tôi về trước sau đó đi về phía nhà đa năng của trường. Chắc là bóng râm, nhưng hôm nay cũng không phải lịch tập mà. Tôi vừa nghĩ băng quơ vừa đi về phía nhà xe, bỗng nhiên thấy trước mặt có người, tôi liền né sang một bên nhường chỗ cho họ, thế nhưng không biết tại sao họ cứ đi theo tôi. Vừa ngược mặt lên đã ăn một cái tát đau điếng cả người. Tôi thì đây là lần đầu tiên có người tát tôi đây, đến cả mẹ cũng chưa từng tát tôi như thế. Với bản tính của tôi thì có thể dễ yên sao? Tôi liền trả lại chủ nhân của cái tát đó một cái không kém, người trước mặt như tức điên lên.

“Tôi có quen mấy người sao?” Tôi tức giận nói.

Người con gái trước mặt liền gọi hai nữ sinh đi sau cô ta đến bắt tôi lại, tôi cố gắng vùng vẫy nhưng sức của tôi làm sao bì lại với sức của hai nữ sinh ấy.

Nói một hồi thì ra là vì Dương Mặc Phong, cô ta bảo vì tôi mà Mặc Phong bỏ rơi cô ta. Người như Mặc Phong sư huynh mà lại đi để ý một người như cô ta. Xem ra là tự mình đa tình đây. Cô ta lại tát thêm cho tôi một tát nữa. Vừa tát vừa hăm dọa.

“Tao nói lần cuối mày phải tránh xa Mặc Phong của tao ra.”

Khi tưởng chừng cái tát thứ ba lại buông xuống thì ngay giữa chừng bỗng dừng lại. Lúc ấy không khí im lặng đến nỗi có thể nghe thấy tiếng hít thở, hai nữ sinh buông tôi ra, sau đó cùng người con gái đã tát tôi vội bỏ đi, tôi chỉ nghe họ loáng thoáng kêu: “Thiên...Thiên Ti.”

Ngược nhìn lên vị ân nhân đã giúp tôi, đứng là cậu, tôi phui bụi trên lớp váy đứng dậy nhìn cậu mỉm cười.

“Cảm ơn cậu.”

“Bị như thế vẫn có thể cười, cậu là đồ ngốc hay sao!” Cậu chau mày.

“Trước đó tớ cũng đã tát lại họ một cái.”

Tôi đi lại ghé đá gần đó ngồi xuống, lấy khăn giấy và gương ra xem. Không may da mặt tôi rất mỏng là loại da độc, chỉ một vết côn trùng cắn cũng phải

hơn một tuần mới hết ửng đỏ. Mà cái tát này...mặt tôi còn in năm dấu tay đấy. Tôi khề sờ vào.

“Á, đau quá.” Lúc bị đánh cũng không thấy đau như thế.

Thiên Ti ngồi xuống kế bên tôi, mở cặp lấy ra một lọ thuốc.

“Cái này chắc sẽ có hiệu quả. Lúc bị thương do tập nhảy tó cũng hay dùng.”

Tôi nhìn cậu nhưng không nhận lấy, tôi dùng rồi thì cậu làm sao?

“Tớ có rất nhiều, cái này chỉ đem theo phòng thôi. Không cần trả lại.” Cậu như đoán được điều tôi đang nghĩ.

Tôi nhận lấy lọ thuốc, “Cái này có hiệu quả liền không? Mẹ tớ mà thấy là phiền phức lắm.”

Thiên Ti bật cười nhìn tôi, “Không phải thuốc tiên đâu, hiệu quả ngay tức thì, làm gì có chuyện đó.”

“Tại sao giờ này cậu chưa về?” Tôi hỏi cậu.

“Có thể là do kẹt xe. Cậu mau bơi lên đi, sẽ đỡ đau.”

Tôi mở nắp lọ thuốc, lại nhìn xuống tay tôi, do phôi bụi trên váy lúc nãy nên hơi bẩn, ngập ngừng một chút định lấy khăn giấy lau đi thì người kế bên lên tiếng.

“Để tớ...giúp cậu.”

Tôi bất ngờ khi nghe được câu nói đó, mở mắt to ngược lên nhìn cậu, tôi cứ nhìn cậu như thế cho đến khi cậu nói: “Không được nói với ai.”, lúc ấy tôi mới mang theo một chút ngại ngùng và ầm áp thu hồi ánh mắt của mình.

Mọi người thường nói, bí mật chính là những thứ con người không muốn nói ra, chỉ muốn dấu tận sâu trong tim. Bởi, một khi đã là bí mật không nên nói không phải khiến người khác đau lòng thì cũng khiến chính mình đau lòng. Thế nhưng còn có một loại bí mật vẫn rất đổi ngọt ngào!

Lần thứ hai, tôi cảm nhận được hơi ấm từ bàn tay cậu, có lẽ đó chính là thứ ầm áp nhất mà tôi được trải qua!

...

Cũng đã trễ nên tôi quyết định ngồi đợi Tăng Quân, Thiên Ti đã về trước. Khi Tăng Quân chạy đến, cậu ta ngạc nhiên nhìn tôi.

“Cậu vẫn còn ở đây à?”, sau đó nhìn thấy một bên má của tôi sưng lên lo lắng hỏi, “Cậu làm sao? Ai đánh cậu, tớ đi dạy dỗ cho tên đó một trận.” Tăng Quân hình như đã tức giận.

“Tớ không sao, mau nghĩ cách giúp tớ làm sao nói với mẹ!” Tôi cầu cứu Tăng Quân.

Tăng Quân không trả lời tôi, cậu ta cứ hỏi chuyện này là ai làm, nguyên nhân tại sao. Đến khi tôi nói nguyên nhân chính là Dương Mặc Phong, còn người đánh thì tôi không biết, cậu ta tức giận đòi ngay lập tức đến nhà tìm Dương Mặc Phong nhưng tôi đã kịp thời ngăn lại. Về tới nhà, tôi vẫn chưa nghĩ ra nên nói với mẹ thế nào. Lo lắng đi sau Tăng Quân, cậu ấy đến giờ vẫn chưa lên tiếng về việc này.

“Về trễ thế, mau vào ăn cơm, Tăng Quân hôm nay ở lại nhé!” Tiếng mẹ tôi từ trong bếp vọng ra.

Ngồi xuống bàn ăn, cuối cùng mẹ tôi cũng thấy vết sưng đỏ trên mặt, bà đau lòng có phần tức giận nói: “Tiểu Ngọc, con làm sao thế? Ai đánh con?”

Tăng Quân nãy giờ im lặng mới lên tiếng: “Dì à, là lỗi của con...”

...

“Này, cậu cũng thật thông minh đấy.” Tôi vừa tiễn Tăng Quân ra cổng vừa nói.

“Tớ là ai hả? Cậu phải hậu đãi tớ đấy!” Tăng Quân lại bắt đầu lên mặt rồi.

Kể ra thì lần này cũng phải cảm ơn cậu ta, lấy nguyên nhân đổ thành cậu ta, thì tình thế cũng khác, mẹ tôi chỉ có thể nói tôi cẩn thận và những nữ sinh kia thật không có học thức, còn nhờ đã lo yêu đương. Thế nhưng nhớ lại về mặt của Tăng Quân lúc nãy khi nói câu: “Cũng vì thích cháu nên mới tìm Tiểu Ngọc gây sự.”, tôi lại không nhịn được mà cười lớn.

Bạn đang đọc truyện *Điều Tuyệt Vời Nhất Chính Là Cậu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10

Tối hôm đó, tôi cứ mãi không ngủ được. Lọ thuốc cậu đưa phải cầm lên xem đi xem lại mấy lần. Nụ cười trên môi cũng bắt gặp nở rộ. Hạnh phúc đôi khi cũng chỉ cần như vậy. Có thể nhìn thấy, có thể nói chuyện, có thể được cậu quan tâm. Không cần biết sự quan tâm đó là xuất phát từ trong lòng hay theo lẽ mà làm, chỉ cần cứ mãi như vậy, lí do nào tôi cũng có thể chấp nhận.

Nắng vàng lại rực rỡ lên, thoáng chốc đã bước vào tháng tư. Thời gian thi cuối kì đã gần kề, bài tập mỗi lúc một nhiều khiến tôi nhiều lần có ý định nghỉ học cho khỏe.

Tăng Quân, hôm nay, bài tập tớ vẫn chưa có làm xong.

Nói thẳng vào vấn đề đi!

Cậu còn hỏi à? Đi nha!

Chỉ hôm nay thôi đó.

Tiếng cười vui vẻ vang vọng một góc đường. Tôi và Tăng Quân cùng đạp xe đi ngược lại hướng đến trường, đi đến nơi mà chúng tôi vẫn thường hay đến. Thanh xuân cũng chỉ mong có một người bạn như vậy, không cần nhiều, chỉ một người là đủ. Tôi muốn đi chơi liên cùng tôi đi, tôi không muốn làm bài tập liên giúp tôi làm, tôi buồn chán ngay lập tức trở về bên tôi, tôi không muốn lên lớp liên cùng tôi cúp học, tôi gặp chuyện khó khăn liên thay tôi giải quyết.

Dưới gốc cây cổ thụ, tôi ngồi chăm chú vào cuốn tiểu thuyết, trong khi đó Tăng Quân đang loay hoay làm gì đó với mấy cọng cỏ.

Cậu lại thất cào cào à?

Ừ. Quen tay thôi.

Tăng Quân nói đến đây thì khẽ mỉm cười. Đây là một thói quen ít ai biết của cậu ta. Chính là em gái lúc nhỏ ở nhà đối diện đã dạy cậu ta thất. Lúc em gái ấy vừa chuyển đến, tôi và Tăng Quân cũng chỉ vừa vào lớp hai, em gái nhỏ hơn chúng tôi một tuổi, học ở trường gần đó, cậu ta và tôi cùng lại bắt chuyện, em ấy dạy tôi và Tăng Quân thất cào cào. Chỉ có tôi đầu óc ngốc nghếch mãi vẫn không thất ra hình, còn Tăng Quân thì học rất nhanh. Tăng Quân khi ấy rất thích chơi với em ấy hơn cả tôi. Có một hôm chủ nhật tôi và cậu ta cùng hẹn nhau sang nhà tôi chơi, hôm đó tôi đợi mãi không thấy cậu ta đến. Đợi đến muộn khóc tôi đành sang nhà cậu ta, thế là lại thấy cậu ta đang cùng em gái đó chơi đồ hàng trong sân. Tôi giận quá liền không thèm nói chuyện với cậu ta mấy ngày. Càng ngày tôi càng không thích em gái ấy vì nghĩ em ấy chia cắt tình bạn của chúng tôi, tôi còn mạnh bạo tuyên bố rằng Tăng Quân mà chơi với em ấy thì tôi sẽ không chơi với Tăng Quân nữa. Bây giờ nghĩ lại, lúc ấy tôi thật trẻ con. Em ấy chuyển tới được vài tháng thì lại chuyển đi. Hôm ấy là lần đầu tiên tôi thấy cậu ta khóc như một đứa trẻ thật sự.

Lâu lắm rồi cũng không có tin tức gì của em ấy nhỉ? Tôi băng quơ hỏi.

Ừ. Mà này, cậu đói bụng chưa? Tớ đói rồi. Chúng ta cùng đi ăn.

Đi ăn sủi cào.

Nhanh nào! Tăng Quân nhanh chóng đứng dậy, đặt con cào cào đã thất xong xuống dưới gốc cây cổ thụ sau đó xách cặp và thúc giục tôi.

Chúng tôi cùng vào một tiệm sủi cào, là chỗ rất nổi tiếng ở Trường Sa. Gọi món xong tôi nhìn sang Tăng Quân.

Đưa điện thoại của cậu đây.

Tăng Quân nhìn tôi.

Nhanh lên, tớ biết cậu đi học lúc nào cũng mang điện thoại.

Chụp vài tấm ảnh, sau đó đợi sủi cào lên lại tiếp tục chụp thêm vài tấm. Vẫn như ngày thường, sủi cào ở đây làm là ngon nhất, giá vừa hợp lí lại sạch sẽ, cách trang trí cũng rất đẹp.

Khi chúng tôi ăn gần một nửa, tôi bỗng thấy Tăng Quân nhìn gì ngoài cửa quán. Thấy vậy tôi liền quay lại xem.

Thiên Ti sao lại đến đây? Hôm nay cậu ấy về Trường Sa nhưng không ngờ lại đến đây ăn. Cậu ấy nhìn tôi, nhưng ánh mắt lại tỏ ra như không quen biết, chỉ thấy đầu chân mày cậu khẽ động. Cảm giác lúc này của tôi là gì nhỉ? Thật khó hình dung. Vui mừng cũng có, ngại ngùng không thiếu, điều tôi nghĩ bây giờ là cậu sẽ nghĩ như thế nào về tôi thôi. Có phải cậu sẽ nghĩ tôi là một nữ sinh học không giỏi, lại lười biếng không?

Mau ăn đi, nhìn lắm thế! Tăng Quân gõ gõ vào chén tôi.

À, ưm. Tôi quay lại bàn, không nhìn theo hướng cậu nữa. Nếu biết sớm cậu sẽ vào đây thì tôi đã không bảo Tăng Quân đi ăn sủi cào rồi.

Ăn xong, tôi và Tăng Quân đi tìm một quán trà sữa nào đó ghé vào nghỉ ngơi. Từ lúc gặp cậu, tâm trạng tôi cứ rối như tơ, không thể suy nghĩ thêm gì. Từ

lúc nào? Từ lúc nào mà tâm trạng của tôi lại bị ảnh hưởng bởi cậu nhiều đến thế?

Tôi trước nay là một người vô lo vô ưu, làm những điều mình thích mà không nghĩ đến hậu quả. Cũng không quan tâm người khác sẽ nghĩ gì, bởi rằng họ không hiểu tôi. Thế nhưng từ lúc nào tôi lại quan tâm cách nhìn của cậu về tôi.

Hôm nay vui không? Tăng Quân vừa đạp xe vừa hỏi tôi.

Đương nhiên là vui.

Lại nói dối.

Tôi không đáp lời cậu, chỉ mỉm cười nhẹ sau đó tiếp tục đi về phía trước. Nắng chiều đã bắt đầu lên, những tia nắng xuyên qua mái tóc, xuyên qua lớp áo trắng, xuyên qua cả tâm hồn tôi. Ánh nắng dần rực rỡ, rực rỡ như lớp hào quang xung quanh cậu, rực rỡ đến chói lóa khiến tôi chạm vào cũng không dám.

Bạn đang đọc truyện *Điều Tuyệt Vời Nhất Chính Là Cậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11

Chúng tôi đương nhiên biết hậu quả sau khi trốn học là gì. Không bị phê bình trước trường cũng mời phụ huynh. Lần này tôi và Tăng Quân xem như phải đi Miên Miên một bữa.

“Tớ phải nói hai cậu, thật đúng là đồ lười biếng. Cần đến trường rồi mà còn dám trốn. Biết thế tớ đã theo hai cậu rồi, còn tưởng các cậu có việc đột xuất.” Miên Miên ra vẻ giáo huấn cùng oán giận trút lên người tôi và Tăng Quân.

“Hôm qua, tớ còn phải vì hai cậu mà nói dối. Cậu nói xem nên đền đáp tớ thế nào?” Miên Miên quay sang nhìn tôi.

Sau đó tôi lại quay sang nhìn Tăng Quân, cậu ta chẳng biết nhìn ai bèn nhìn lại Miên Miên.

“Bọn tớ đi ăn.” Tăng Quân từ từ nói.

Tôi lạnh trí nhớ đến việc Miên Miên đang muốn giảm cân, “Quyết định vậy đi! Dù gì cũng không quá ảnh hưởng đến quá trình giảm cân của cậu đâu. Chiều nay tan học chúng ta cùng đi.”

“Ngọc Ngọc, cậu được lắm. Xem như tớ làm từ thiện vậy.” Miên Miên không vui bĩu môi nhìn tôi.

Nhìn cô ấy lúc này thật đáng yêu, tôi kìm không được giơ tay捏捏 cái má hơi phúng phính của cô ấy cười vui vẻ. Tăng Quân ở bên cạnh cũng nhịn không nổi bật cười.

Hôm nay Thiên Ti đi học. Từ lúc vào lớp đến giờ tôi vẫn chưa nói chuyện với cậu ấy. Cảm giác cứ thấy bức rức trong lòng.

“Thiên Ti, bài tớ gửi hôm qua cậu đã chép xong chưa?”

Cậu im lặng, tôi đành nói tiếp.

“Thật ra, bài hôm qua là của Miên Miên.” Giọng tôi không biết làm sao bỗng nhiên trở nên rất nhỏ.

“Tớ còn tưởng hôm qua lớp chúng ta được nghỉ học.” Cuối cùng cậu cũng lên tiếng, nhưng câu nói có vẻ đầy châm chọc.

Tôi im lặng, không nói thêm gì nữa, tiếp tục giải đề Hóa trước mặt. Bên cạnh nghe tiếng âm thanh đặt bút xuống. Tôi cũng không dám nhìn lên, giả vờ như đang suy nghĩ làm bài.

Một lúc sau cũng không thấy cậu cầm bút lên tôi mới len lén nhìn sang thử, chẳng ngờ cậu cũng đang nhìn tôi. Ánh mắt chúng tôi giao, lúc ấy cậu vội né đi, chuyển tầm mắt ra ngoài cửa sổ vờ như đang ngắm nhìn thứ gì đó.

“Cậu có việc gì à?”

“Không.”

Tốc độ trả lời câu hỏi của cậu rất nhanh khiến tôi ngỡ ngàng.

“Chỉ là... lần sau không nên nghỉ học nữa.” Tuy cậu đang nói chuyện với tôi nhưng lại chẳng nhìn tôi một cái.

Nghe được câu nói này của cậu, lòng tôi dâng lên một nỗi ấm áp lạ thường, những lo lắng hay tâm trạng lúc này cũng biến mất thay vào đó là vui vẻ.

“Sùi cào ở chỗ đó rất ngon.” Tôi mỉm cười nhìn cậu nói.

Khỏe môi cậu chậm chậm kéo lên cao, sau đó nhẹ bật cười để lộ hai xoáy lè sâu bên hai khóm miệng. Đôi mắt hổ phách ấm áp cong cong, trái tim tôi đã lỡ một nhịp rồi.

Giờ ra chơi sân trường trở nên nhộn nhịp, trên các dãy hành lang đầy áp người qua lại, riêng lớp tôi là náo nhiệt nhất. Mãi đến khi có Lưu chủ nhiệm đến mới giải quyết được. Ở một góc hành lang, tôi và Mặc Phong sư huynh cùng đứng trò chuyện. Hôm nay anh ấy không lấy lí do đến tìm Tăng Quân nữa mà nhờ Miên Miên gọi tôi ra.

“Đạo này học hành thế nào rồi?”

Tôi ra vẻ chán nản thờ dãi, “Đầu em muốn nổ tung rồi đây.”

Mặc Phong cười một cái, vỗ nhẹ đầu tôi, mỉm cười nói:

“Lười biếng như vậy, thật là một học sinh không ngoan chút nào.”

Tôi cười hi hi nhìn Mặc Phong, “Nói cho anh biết, em trước giờ không phải là một học sinh ngoan.”

Mặc Phong vẫn chưa ngừng cười, ánh mắt nhẹ nhàng tựa tia nắng ban mai.

...

Hôm nay tiết văn lớp tôi được nghỉ, bạn học ai nấy đều vui mừng không thôi. Chỉ có tôi trong lòng vẫn không vui nổi. Thờ dãi một cái, tôi nằm xuống bàn quay ra cửa sổ mặc những tia nắng trưa theo tấm màn khép hờ chiếu vào. Tôi cứ nằm như vậy khoảng mười phút, bỗng nhiên Thiên Ti ngồi bên cạnh đứng lên vươn tay kéo chiếc màn lại. Tôi quay sang nhìn cậu.

“Tớ thấy nắng.”

Ồ, hóa ra là làm phiền đến cậu.

“Cậu có thể cho tớ hỏi một câu không?” Khác biệt với các bạn học tùm năm tùm bảy cùng chơi caro hay vật tay hay tám chuyện, ở góc cuối lớp tôi và cậu vẫn an tĩnh như thường ngày.

Cậu gấp cuốn sách đang đọc dở lại quay sang nhìn tôi.

“Nếu như có một người, tớ chỉ nói nếu như, đối với cậu rất rất tốt, và cậu cũng không ghét người đó. Một hôm người đó nói thích cậu, lại không phải như kiểu tạo áp lực với cậu, vẫn như thường ngày âm thầm quan tâm cậu, cậu sẽ làm gì?”

“Cậu đang nói đến Mặc Phong?”

Tội vội xua tay, ngập ngừng nói: “Không...không phải. Chỉ là hôm qua tớ có đọc một cuốn truyện...”

“Yêu sớm không tốt. Ngoài kia rất nhiều người thích tớ, cũng rất nhiều người quan tâm tớ, cậu nói xem tớ phải làm thế nào?” Thiên Ti cười cười nói.

Tôi khẽ hạ mí mắt, sao tôi lại đi hỏi cậu vấn đề này nhỉ? Tôi im lặng tiếp tục nằm xuống bàn.

Thiên Ti, cậu biết không? Tớ rất khó xử, nguyên do chính là tại cậu, tất cả đều tại cậu.

Không biết tôi ngủ từ lúc nào, chỉ biết khi thức dậy mọi người đều đã đi ăn trưa, bên cạnh vẫn có người nhưng lại là Dương Mặc Phong.

“Dậy rồi à? Mau rửa mặt, anh đói bụng lắm rồi.”

“Anh, tại sao lại ở đây?”

Mặc Phong kéo tôi dậy, “Nhanh nào, đồ lười, anh đói bụng lắm rồi.”

Tôi không khỏi mỉm cười trước anh, đúng là đồ ngốc, tôi có bảo anh đợi đâu.

Vì xuống trễ nên nhà ăn chỉ còn lại vài người, cả mấy người Tăng Quân cũng không thấy đây cả. Ở phía xa tôi thấy Thiên Ti cầm hộp cơm đi về hướng cửa, nhìn thấy tôi cậu khựng lại một chút, sau đó cũng nhanh chóng rời khỏi.

Bạn đang đọc truyện *Điều Tuyệt Vời Nhất Chính Là Cậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12

Nếu có thể, tôi muốn một lần nữa không quen biết cậu, không trở thành bạn học của cậu, càng không để cậu cứ như thế bước vào tim tôi. Nếu có thể, tôi muốn cứ như vậy làm người hâm mộ cậu, mỗi ngày dõi theo, dùng ánh mắt động viên, cổ vũ cậu trên khán đài. Không cần cậu phải biết tôi là ai, không cần cậu biết đến sự tồn tại của tôi, càng không cần ánh mắt của cậu hướng về tôi. Chỉ tôi biết cậu, cậu không biết tôi, tôi yêu thích cậu, cũng không cần cậu đáp trả.

....

Tối hôm nay tôi lại mất ngủ.

Quay lại giờ học buổi chiều hôm ấy, cậu một lời cũng không nói với tôi. Tôi là người khá nhạy cảm, mọi người thường nói những người nhạy cảm thường rất hay đau lòng. Có lẽ là do tôi quá nhạy cảm thôi, cậu không nói chuyện cũng đâu có nghĩa là giận tôi, nói đến giận, tôi thực sự muốn nói với bản thân: maybe có tư cách gì?

Hôm đó đến bây giờ cậu không đi học, mỗi tối tôi đều phân vân có nên gửi hình bài vở cho cậu không, mặc dù đã chụp xong từ lúc nào. Cuối cùng tôi cũng bấm nút gửi, tin nhắn hiển thị người đó đã xem, thế nhưng không có tin nhắn đáp lại. Cứ như vậy, nhiều lần phân vân, rồi gửi, rồi hệt hẵng cũng đã gần hai tuần.

Màn hình điện thoại vẫn còn sáng, đã qua ngày mới rồi. Bây giờ là một giờ ba phút. Trên điện thoại không phải mở ứng dụng đọc truyện, không phải là một bộ phim đang phát, không phải là một bản nhạc, không phải trò chơi mà là hình ảnh của một chàng trai đang cười thật tươi với hai xoáy lè thật sâu. Giọt nước mắt khẽ rơi, tôi làm sao lại khóc rồi? Sao lại khóc vì một điều không ra gì thế này? Lúc trước vẫn vậy, không nói chuyện, không nhắn tin, không phải là bạn cùng bàn, chỉ đơn giản lặng thầm quan sát cậu trên lớp, thế nhưng ngày ngày không phải đều vui vẻ sao?

Tắt đi màn hình điện thoại, tự nắn chỉnh thân mình ngồi. Sau đó cố gắng chìm vào giấc ngủ.

Nắng sớm ấm áp lan tỏa cả một góc trường, tôi âm thầm quay mặt sang hướng cửa sổ, nằm xuống bàn, nhắm mắt hưởng thụ. Tiết đầu tiên của hôm nay là tiết tự học, tôi yên tâm lìm dìm một chút. Nằm trên bàn học vốn dĩ không thoải mái như trên giường. Tôi cựa mình mấy lần, nhận thấy những tia nắng sớm bắt đầu làm phiền đến mình, tôi bèn quay sang hướng hướng khác, đầu chân mảy khẽ chau lại một chút. Có tiếng kéo ghế khe khẽ vang lên, màn cửa sổ được ai đó kéo lại. Tôi mở mắt, vừa cậu ngồi xuống, quay về hướng tôi. Lần này, không để cậu có thời gian quay đi, tôi nhanh chóng nói một câu:

“Cậu đi học rồi.” Sau đó nhẹ mỉm cười.

Một lúc sau, cậu cũng nhẹ mỉm cười, mở cặp lấy một cái móc khóa đặt trên bàn, “Tặng cậu.”

Cái móc khóa chỉ vờn vẹn một miếng gỗ được khắc chữ “Y” nổi lên, phía góc trái còn có chữ “xxxx”. Tôi ngồi dậy, cầm lấy nó lên xem.

“Thật không?” Tôi đứng đưa chiếc móc khóa trước mặt hỏi cậu.

Cậu không trả lời chỉ nhẹ gật đầu, tôi cũng không hỏi nhiều. Chắc là cậu lại cảm thấy thù vị nên mua sẵn tiện cho tôi một cái xem như là trả công mỗi tối tôi chụp bài cho cậu.

Về đến nhà, tôi chạy vội vào phòng, mở tủ lấy ra một chiếc hộp nhỏ. Trong chiếc hộp đó chứa vài vật linh tinh rất ít. Thứ nhất là một viên sỏi đen, thứ hai là một chú gấu kuma cỡ nhỏ, thứ tư là một con hạc được xếp bằng giấy màu đỏ, thêm cái móc khóa này nữa tổng cộng là năm món. Tôi cẩn thận bỏ chiếc móc khóa vào hộp, sau đó đóng lại. Nâng chiếc hộp nhỏ lên, tôi ôm vào lòng, mỉm cười mãn nguyện. Sau đó nhìn qua chiếc vòng dây có lúc nào cũng đeo ở tay, một lần nữa lại mỉm cười.

Ngày mai chính là ngày cuối cùng trong kì thi cuối năm. Từ phòng thi bước ra, tôi như trút được gánh nặng. Thiên Ti đã rời đi từ lúc nào không hay biết, lịch trình dạo này của cậu rất bận, những ngày tiếp theo có lẽ sẽ không lên lớp. Khi có kết quả sẽ về xem.

Một năm học nữa lại kết thúc, năm sau chính là năm cuối cấp, áp lực đương nhiên nặng nề hơn nhiều. Nghỉ hè đến tận ba tháng, đôi lúc có hẹn với bọn người Tăng Quân, Thiên Dật và Miên Miên đi chơi, có lúc lại là Mặc Phong. Không biết tên Tăng Quân ấy lại bị thứ gì mua chuộc rồi, những lần đi chơi của tôi và Mặc Phong phần lớn đều do cậu ấy cố tình sắp đặt.

Hôm nay tôi đi công viên với Mặc Phong, chúng tôi ngồi xuống chiếc ghế đá, ánh nắng chiếu vào người, tôi lại nhớ đến cậu- cậu bạn hay giúp tôi kéo màn cửa. Nhẹ nhàng cuối đầu mỉm cười một cái. Nhớ lại lần cuối cùng gặp cậu là hai tháng trước, khi cả lớp tổ chức tiệc cuối năm tại một quán ăn, năm lớp mười cậu ấy không có đi, năm nay lại có mặt, điều này khiến ai cũng bất ngờ. Nhiều lần thật sự muốn nhắn tin cho cậu nhưng dòng tin nhắn ấy cứ viết rồi lại xóa, cuối cùng vẫn không thể gửi đi.

Mặc Phong thấy tôi suy tư liền quan tâm hỏi:

“Em một à?”

Tôi như bị câu nói của Mặc Phong kéo về hiện tại.

“À, không. Khi nào thì anh đi Bắc Kinh vậy?”

“Đầu tháng chín, làm sao, không nhớ xa anh sao?”

“À, không có.” Tôi vội vàng xua tay.

Mặc Phong thở dài, “Em còn bắt anh đợi đến bao giờ?”

“Em..”

Không để tôi khó xử, anh đã vội bảo: “Về thôi, anh đưa em về.”

Tình cảm của Mặc Phong không phải tôi không nhận thấy, cũng không phải tôi không có chút cảm động nào. Chỉ là, tim tôi đã có một người đến trước và ngự trị trong đó.

Bạn đang đọc truyện *Điều Tuyệt Vời Nhất Chính Là Cậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13

Đây là lần đầu tiên tôi được đi xem concert của TFBOYS, vé lại là do Thiên Ti tặng. Cậu cũng thật chu đáo tặng những hai vé để tôi có người đi cùng. Lại còn không quên bảo tôi giữ bí mật. Tôi cùng Miên Miên năn nỉ mẹ mãi mới có thể đi, Miên Miên ngồi trên xe trên đường đến Nam Kinh liên tục ôm cánh tay tôi cảm thán.

Đây là đặc ân khi ngồi kế người nổi tiếng sao? Có vé đi những hai buổi, lại là hàng ghế đầu.

Tôi liền phản bác, Cái gì mà đặc ân, cái này là cậu ấy nợ tớ. Mà cô cậu có dễ tính không vậy? Tớ sợ làm phiền.

Không sao đâu, có tớ đây. Và lại cô tớ cũng không khó lắm đâu. Yên tâm đi.

Đến nơi, tôi liền gọi cho mẹ, sau đó là Tăng Quân. Có lẽ là thói quen, mỗi lần đi đâu tôi đều báo với Tăng Quân và gọi cho cậu khi đến nơi.

Vì là lần đầu nên tôi có chút hào hứng và một chút căng thẳng. Chưa đến giờ nhưng mọi người đã tụ tập rất đông ở bên ngoài. Tôi và Miên Miên mua hai chiếc đèn phát sáng màu cam nhỏ sau đó theo dòng người vào bên trong hội trường. Mãi mới tìm được ghế của mình, Thiên Ti xem như cũng thật sự có tâm đi, ghế ngồi là giữa hàng đầu, có thể dễ dàng xem.

Tiếng hò hét bắt đầu vang lên khi tiết mục mở đầu dần xuất hiện, cậu hôm nay rất có khí chất, cả Vương Nguyên và Tuấn Khải, đều soái chết tôi rồi. Thỉnh thoảng quay lại phía sau mình một chút, khu ở giữa sân, đầu đầu cũng là máy ảnh khiến tôi một phen chết khiếp. Buổi concert kết thúc cũng là hơn mười một giờ khuya, tôi và Miên Miên cùng về nhà cô của cô ấy, mọi người đã ngủ từ lâu, tôi và Miên Miên cố gắng không tạo ra tiếng động ít nhất có thể.

Giây phút cuối cùng của màn biểu diễn, tôi nhìn lên sân khấu, khẽ mỉm cười, các cậu ở cùng nhau thật tuyệt, ba người đồng hành mãi mãi là phong cảnh đẹp nhất. Thiên Ti bình thường khi nói chuyện với tôi cũng hay nhắc tới hai người còn lại, cậu bảo cậu có rất ít bạn, thời gian bên nhau cũng không nhiều. Từ năm 13 tuổi đã bắt đầu cùng hai người họ, bay từ nơi này sang nơi khác, cùng nhau vui chơi, cùng nhau tập luyện. Thoáng chốc cũng đã bốn năm, mặc dù gần đây ít khi tụ họp nhưng tình cảm gắn kết giữa ba người họ vẫn không thay đổi.

Nán lại Nam Kinh xem hết hai buổi concert, ngày mai phải quay về Trường Sa rồi. Hôm nay tôi cùng Miên Miên đi dạo phố đêm. Nam Kinh là một thành phố nhộn nhịp, buổi tối nơi đây rất náo nhiệt, những dòng xe thay nhau nối đuôi trên đường, những ánh sáng nhiều màu phát ra từ những tòa nhà nhiều tầng.

Tôi và Miên Miên chụp cùng nhau vài bức ảnh cũng xem như đóng lại những ngày vui vẻ, tự tại ở Nam Kinh. Chỉ còn nửa tháng, tôi đã là học sinh cao trung năm ba rồi.

...

Tăng Quân rất ít khi buồn bã, nhưng hôm nay, sáng sớm đã vác bộ mặt đưa đám qua nhà tôi.

Làm sao? Tôi kéo màn cửa sổ để những tia nắng ban mai chiếu vào.

Tên kia, cậu phá giấc ngủ của tớ, bây giờ tớ hỏi cậu lại không trả lời là như thế nào hả?

Tăng Quân nằm úp lên giường tôi, thở dài, một lúc sau mới ngửa mặt lên.

Tớ yêu rồi.

Tôi mém sắc nước, nhưng nghĩ lại mình làm gì có đang uống nước chứ. Tôi từ ghế lập tức đi đến bên giường, kéo cậu ta hỏi cho ra lẽ.

Cậu nói lại tớ nghe một lần nữa nào?

Cô ấy có bạn trai rồi. Tăng Quân ừ rừ.

Hóa ra là cậu tự mình đa tình.

Chiều hôm ấy tôi và Tăng Quân la cà khắp quán xá trên đường, cuối cùng dừng lại ở một quán bánh ngọt.

Tăng Quân như một đứa trẻ tựa vào vai tôi ăn vạ, tôi biết cậu ta buồn nên cứ để mặc cậu ta tựa như vậy, chỉ gái trong quán cứ nhìn chúng tôi bằng ánh mắt khó hiểu, tôi mặc kệ, bạn tôi đang buồn.

Lấy cho em cái này. Một giọng nói quen thuộc phát ra từ quầy bánh gần cửa ra vào.

Tôi quay lại nhìn, vừa đúng lúc người đó cũng nhìn về phía chúng tôi, người đó ăn mặt rất kín nhưng tôi vẫn có thể nhận ra đó là ai, nhìn mãi cho đến khi người đó ra khỏi quán tôi mới quay đầu lại, tâm trạng rối bời.

...

Hôm nay tôi chính thức là học sinh lớp mười hai, cũng là ngày Mặc Phong lên Bắc Kinh học đại học. Cả nhà anh đều chuyển lên đó, Mặc Phong đứng như nguyện vọng đổ vào Bắc Đại, học chuyên ngành mà anh mong muốn. Tôi thật sự cũng mừng cho anh.

Thiên Ti như mọi năm thay mặt tất cả học sinh lên đọc bài phát biểu, chỉ tiếc khi lễ khai giảng vừa kết thúc cậu liền rời đi. Tôi cũng vì thế mà hững hờ theo. Bên cạnh là một khoảng trống không. Thật sự khi nhìn thấy cậu tôi vui như phát điên, muốn nói với cậu tôi nhớ cậu rất nhiều, đặc biệt chính là giọng nói và mùi hương trên áo cậu. Nhưng cuối cùng những lời muốn nói đó đều đặt hết vào cái cười mỉm.

Dạo gần đây tôi hay buồn vu vơ, cũng không biết lí do tại sao, Tăng Quân còn hay chọc ghẹo có phải tôi đã nhớ Mặc Phong. Ừ, tôi có nhớ Mặc Phong thật, nhưng tôi biết chắc đó không phải là lí do. Hay cho cậu ta, còn nhớ khi đó tôi đã tận tâm an ủi cậu ta thế nào.

Nói cũng phải quá đáng, cô ấy dựa vào việc Tăng Quân có ý với mình mà tỏ ra kiêu ngạo, tưởng như mình là nữ thần, loại con gái đó, thật may Tăng Quân đã sớm nhận ra con mắt cậu ta có vấn đề rồi.

Vì là năm cuối cấp cho nên các thầy cô cũng đều nghiêm khắc hơn, còn thêm tiết học vào buổi tối khiến tôi thật sự mệt rã người.

Theo tôi biết tuần này Thiên Ti không có lịch trình gì, tối nay sẽ về Trường Sa, gặp màn hình máy tính, tôi nhảy cẫng lên. Ngày mai sẽ được gặp cậu. Sáng hôm sau tôi hối thúc Tăng Quân đi sớm một chút, cậu ta cẩn thận còn bảo nào tôi bị hư. Cứ cho là vậy đi, tôi muốn gặp cậu đến hư não rồi.

Người ấy cuối cùng cũng xuất hiện, cậu lại gầy hơn một chút. Cậu vừa ngồi xuống bàn học, tôi liền nói.

Thiên Ti, thật sự rất nhớ cậu a. Nói xong còn cười rất tươi. Tối hôm qua không biết tôi đã tập đi tập lại bao nhiêu lần trước ảnh của cậu, cuối cùng cũng không uổng công.

Cậu hơi đơ người ra một chút, sau đó Ồ một tiếng rồi quay đi.

Tôi cảm thấy có gì đó không đúng, không để mình suy nghĩ lung tung, tôi tiếp tục nói.

Cậu đặc biệt gầy đó nha. Phải chăm sóc tốt cho bản thân một chút. Tôi lại tiếp tục nói.

Cậu lại nhìn tôi, không phải lại là cái câu Bạn học Phan Như Ngọc, có thể an tĩnh một chút được không? nữa chứ. Xem ra tôi nhớ cậu đến hư não rồi, lá gan cũng trở nên lớn hơn một chút.

Cậu cũng quá gầy rồi. Thiên Ti cười cười nói.

Không đúng, tôi không có gầy, mẹ còn bảo tôi dạo này có da có thịt hơn tí. Nghĩ đến đây, tôi nhìn xéo Thiên Ti một cái. Cậu lúc này mới bật cười tươi quay sang nhìn tôi. Nụ cười đó lại một lần nữa sát thương tôi rồi.

Bạn đang đọc truyện *Điều Tuyệt Vời Nhất Chính Là Cậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14

Giờ ra chơi của tiết học buổi chiều, cảm giác hôm nay là một ngày thật đẹp chỉ bởi vì cậu đi học. Vừa đánh trống Tăng Quân đã chạy vội đến chỗ tôi.

Tiểu Ngọc, cuối tuần Mặc Phong về đây đó.

Thật sao? Tôi không giấu nổi vui mừng.

Tăng Quân chau mày, Xem cậu kìa, nhớ người ta đến như vậy, hay là cho hai người bọn cậu đi chơi riêng nhỉ?

Tôi không đáp lại, nhưng vẫn cười rất tươi. Thiên Ti ngồi kế bên này giờ vẫn không nói gì, mà chuyện này có liên quan đến cậu đâu nhỉ.

Này, vui đến mức không biết nói gì luôn à? Tăng Quân khều khều tay tôi.

Đúng vậy, tớ vui chết đi được, rất nhớ anh ấy a.

Người kế bên, bỗng gục xuống bàn, có lẽ là ngủ, hôm qua lúc bay về đây đã rất muộn rồi.

Tăng Quân thật sự nói được làm được, buổi đi chơi ấy đổi lại thành chỉ có tôi và Mặc Phong. Anh lại gầy hơn một chút, nhưng vẻ điển trai vẫn không giảm sút đi chút nào.

Anh và tôi cùng đi dạo dưới một con đường, giữa hai người không một ai lên tiếng, tôi cảm thấy giữa chúng tôi có một cõi cảm giác, gọi là ngại ngùng.

Anh dạo này sao rồi? Lại gầy như thế? Tôi lên tiếng phá vỡ sự im lặng.

Tôi nghe thấy Mặc Phong cười một cái, Em dạo này cũng gầy rồi.

Tiếp sau đó chúng tôi nói đôi ba chuyện về học tập, thú vị nhất là một bộ phim dạo này đang hot trên mạng. Tăng Quân bảo, Mặc Phong từ khi biết tôi đã bắt đầu tập xem những bộ phim trên mạng, chỉ đơn giản là vì tôi cũng xem.

Anh nói xem nam chính ấy có phải rất ngốc không? Rõ ràng cô ấy không yêu mình mà vẫn cố gắng như thế. Tôi vừa nói vừa đựng đưa chiếc túi thổ cẩm đeo chéo.

Đúng là rất ngốc, nhưng anh rất hâm mộ cậu ấy.

Tại sao?

Bởi vì cậu ấy giống anh.

...

Tôi im lặng cuối đầu, Xin lỗi. Tôi thì thầm

Cẩn thận!

Mặc Phong hét lớn, sau đó tôi chỉ cảm thấy mình bị ai đó ôm lấy kéo vào trong, cơ thể theo đó cũng ngã xuống, nhưng nhìn lại bản thân không vấn đề gì, đổi lại Mặc Phong lại có vấn đề, cánh tay anh bị ma sát với mặt đường dẫn đến một vết trầy dài rướm máu. Tôi vội vàng ngồi dậy, xem xét khắp người anh.

Mặc Phong, anh có sao không? Tôi gấp rút hỏi, mặt không giấu nổi lo lắng.

Anh không sao, lần sau đi đường, em nhất định không được đi bên ngoài anh có biết không. Mặc Phong mỉm cười xoa đầu tôi.

Em biết rồi, xin lỗi.

Đừng nói xin lỗi nữa, anh nghe phát chán rồi. Mau đưa anh đi băng bó.

Tôi kim chế này giờ vẫn không nhận được mất rung rung, khi này thật sự tôi rất sợ, tôi đỡ anh dậy, dùng phần tay áo sạch sẽ không bị thương, anh lau nước mắt cho tôi, còn bảo tôi khóc gì mà khóc, con gái thật yếu đuối.

Đưa Mặc Phong từ bệnh viện về nhà anh. Lo lắng hỏi lại vài lần tôi mới an tâm ra về.

Về tới phải gọi cho anh. Mặc Phong nói vọng ra.

Vâng.

...

Mặc Phong đối tốt với tôi như vậy, tôi cảm thấy mình không xứng để anh đối tốt như thế.

Ting. Tiếng tin nhắn điện thoại vang lên.

Em ngủ chưa? Là từ Mặc Phong.

Vẫn chưa. Tay anh đã lành hẳn chưa vậy?

Một chút vấn đề nhỏ này có là gì. Anh kể em nghe một chuyện, có muốn nghe không?

Muốn.

Hôm nay bạn học của anh ra mắt người yêu, cậu ta đãi bọn anh một bữa, em biết không trông số đó chỉ có mỗi anh còn độc thân.

Đây là có ý gì? Tôi gửi lại một icon mặt cười.

Vậy anh mau tìm cách nào đó đi. Vừa nhắn tôi vừa nhìn qua đồng kẹo mà anh vẫn gửi đều đặn mỗi tuần.

Anh cũng thử nhiều cách rồi, chỉ có điều cô ấy không cảm động.

Sao anh biết cô ấy không cảm động nhỉ? Chúc anh ngủ ngon, em phải đi ngủ rồi.

Đừng đọc truyện khuya quá, ngủ ngon!

Tôi mỉm cười tắt điện thoại, phải chi người đó cũng nói với tôi những lời như vậy. Haizz, tôi lại bắt đầu vọng tưởng rồi.

...

Tôi mỗi ngày mỗi ngày lại thích cậu nhiều hơn, mỗi ngày mỗi ngày từng bước lún sâu vào đoạn tình cảm chỉ có mình tôi, mỗi ngày mỗi ngày rồi lại mỗi ngày đến nỗi quên mất làm thế nào để bước ra.

Dịch Dương Thiên Ti, tôi thích cậu. Dịch Dương Thiên Ti tôi thích cậu. Dịch Dương Thiên Ti, tôi thích cậu! Tôi đứng giữa cánh đồng cỏ vắng người hét lớn nói hết những lời trong lòng.

Tăng Quân ngồi ở cách đó không xa, chăm chú xếp cào cào của cậu ta, đôi lúc ngẩng đầu nhìn tôi lắc đầu một cái.

Sao? Hét đủ rồi à? Tăng Quân lên tiếng khi thấy tôi lùi thui quay về.

Tôi im lặng, ngồi xuống kế bên, tựa đầu lên vai cậu, nước mắt cũng theo đó là rơi xuống.

Hôm qua, tớ nói với cậu ấy rồi.

Tăng Quân thờ dài, Ừ.

Cậu ấy bảo tớ hãy lo học hành.

Tăng Quân: ...

Sau câu nói ấy, nước mắt liên tiếp rơi xuống. Hóa ra mùi vị thực sự của nước mắt là như thế này. Thật sự rất đáng.

Chiều hôm đó, vì biết cậu sẽ nán lại về trễ nên tôi cố tình đợi dưới cầu thang. Căng thẳng đến nỗi tay xiết chặt vào gấu váy. Tôi thật ra cũng không muốn như vậy, chỉ có điều Mặc Phong đối với tôi quá tốt. Cảm thấy bản thân mình thật nực cười, đến cuối cùng cậu vẫn là lựa chọn đầu tiên. Đợi mãi cũng đợi được cậu, thấy tôi cậu dừng lại một chút.

Có việc gì à? Thiên Ti hỏi.

Tớ..tớ có chuyện muốn nói...với cậu.

Cậu ấy im lặng.

Thật ra...thật ra, tớ thích cậu! Ba từ cuối tôi lấy hết can đảm nói thật lớn.

Ngước đôi mắt chờ đợi nhìn cậu, cậu háng giọng sau đó từ từ nói.

Năm nay là năm cuối cấp, cậu nên chú tâm vào việc học, tớ cũng muốn như vậy.

Tớ làm ảnh hưởng cậu? Tôi nói nhỏ, Nhưng mà..

Cậu lo học hành cho tốt vào.

Đến cuối cùng cậu chỉ lạnh lùng bước đi, để lại một câu nói như thế. Cậu không để ý thành tích học tập của tôi đã tiến bộ ư? Cậu không cảm thấy tôi không còn là con người tùy tiện như trước sao? Tất cả sự cố gắng của tôi cậu đều không nhận thấy sao? Hay là cậu cố ý không nhận ra?

Kết quả cuối cùng vẫn là như vậy, không chạm vào chính là mãi mãi cũng không thể chạm vào, thứ mình muốn đôi lúc cũng không phải thứ mình có được. Tình cảm cũng vậy, giống như những viên kẹo, trẻ con rất thích nhưng nếu chúng có thật nhiều thì sẽ đâm ra phát ngán. Cũng giống như tôi, chỉ là một người bạn trong những người bạn của cậu, là một cô gái nhỏ bé trong hàng vạn cô gái yêu thương cậu.

Tôi mỉm cười nhưng nước mắt vẫn cứ rơi. Mặc Phong, cuối cùng em cũng có câu trả lời cho anh rồi!

Bạn đang đọc truyện *Điều Tuyệt Vời Nhất Chính Là Cậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15

Có những ngày tâm trạng ở dưới mức tồi tệ, chẳng muốn làm gì, cũng chẳng muốn nói chuyện. Chủ nhật tôi nhốt mình trong phòng xem lại tất cả các video của cậu, xem lại tất cả hình ảnh của cậu, có thể nói tôi đúng là điên rồi, thôi thì con người ai chả có lúc điên, cho tôi điên một ngày vậy.

Tôi nghĩ có lẽ đã không còn gì để xem rồi mới buồn chán lấy điện thoại nhắn tin cho Mặc Phong.

Anh đang làm gì?

Rất nhanh đã có tin nhắn hồi âm, Đang rảnh rồi. Có chuyện gì à?

Em tỏ tình thất bại rồi.

Để anh cho tên đó một trận.

Tôi phì cười khi đọc tin nhắn của anh, Anh sẽ chết trước người ta đấy!

Em xót anh sao?

Câu hỏi đầy ẩn ý.

Ừ, xót.

Một icon mặt cười được gửi lại, Đợi anh một chút. Để anh thử xem mình có đang nằm mơ hay không.

Anh không cần phải thử, anh đang mơ đấy. Tôi vừa cười vừa nhắn lại cho anh.

Ở Mặc Phong, anh luôn luôn cho tôi một cảm giác thoải mái, nhẹ nhàng. Còn cậu...tôi cũng không biết nên nói thế nào.

Từ hôm trước đến nay đã hơn nửa tháng tôi chưa gặp cậu, như thế cũng tốt, gặp rồi cũng không biết nên nói gì. Giờ vẫn buồn chán, tôi cầm viết xóa vẽ nguệch ngoạc trên bàn, sau cùng mới phát hiện lại vô thức viết ra chữ Dịch Dương Thiên Ti. Xong rồi, tiêu rồi, lần này biết phải làm sao? Dù biết vô ích nhưng tay tôi vẫn cứ cố gắng xóa bốn chữ trên bàn, đến khi tay đỏ ửng mới dừng lại, bốn chữ đó vẫn còn nguyên vẹn. Mặc kệ vậy, dù sao nói cũng nói rồi, còn gì phải sợ, ai biết được khi đi học lại cậu có yêu cầu đổi chỗ hay không.

Ông trời đúng là hiểu lòng người, hai hôm sau tôi đã gặp cậu. Không khí giữa chúng tôi im ắng hơn thường ngày, cậu không nói, tôi cũng ngại mở miệng. Suốt buổi học tôi cứ chăm chú nhìn lên bảng, rồi nhìn vào sách nhưng đầu óc lại hoàn toàn trống rỗng.

Không giống như tôi tưởng, cậu không hề yêu cầu đổi chỗ, chắc có lẽ tôi cũng chẳng ảnh hưởng đến cậu mấy.

Cái này phải viết như thế nào?

Một giọng nói trầm ấm quen thuộc mà tôi vẫn hằng nhớ nhưng bỗng khe khẽ vang lên. Tôi không khỏi ngáy người trong chốc lát, sau đó mới đưa cho cậu phương trình hóa học mà cô bồ sung hôm trước.

À...viết thế này.

Chỗ này, cậu viết sai rồi. Cậu ấy chỉ vào chỗ một phương trình nào đó nằm ở cuối trang, sau đó trực tiếp dùng bút sửa lại cho tôi.

Cảm ơn. Chúng tôi cùng nói khi cậu trả quyền tập lại cho tôi.

Tôi cuối đầu, khẽ mỉm cười. Chưa bao giờ tôi thấy yêu môn Hóa học đến thế.

...

Một người biết cảm thấy đủ và dễ dàng chấp nhận như tôi có phải là quá vô sĩ chăng? Hôm trước đã từng thề rằng sẽ không để ý đến cậu, không vì cậu mà mỉm cười, hôm sau thì chính mình lại tạt cho bản thân một gáo nước, trôi hết những lời thề hôm trước. Nhưng cũng phải đành chấp nhận làm người vô sĩ thôi, ai bảo tôi lại thích cậu đến thế!

Từ hôm đó, tôi biết giữa chúng tôi không còn như trước, cậu cũng không lâu lâu lại tặng tôi món đồ mình tự làm. Nhưng như vậy cũng đủ rồi, vẫn có thể ngồi kế bên cậu tôi cũng mãn nguyện lắm.

Gần đây, cậu và Trương Tử Phong luôn được lên hot search, chẳng qua cũng chỉ vì những tấm ảnh đó. Một blogger tung tin cậu và Trương Tử Phong có tình cảm đặc biệt, còn lớn tiếng đảm bảo đây là sự thật, blogger ấy còn đính kèm thêm ảnh của cậu và cô ấy ở hậu trường quay phim. Tin tức vừa đưa ra, cả fandom đã bắt đầu náo loạn, người lên tiếng chửi bới, người ủy khuất khóc lóc, cũng có một số đã tự động thoát fan.

Về phía tôi, khi xem những tấm ảnh đó, cũng cảm thấy rất chân thật nhưng bản thân vẫn cố chấp không tin, còn lên weibo đăng một bài viết bảo tin ấy hoàn toàn là sai sự thật. Cũng rất dễ hiểu, ở tuổi chúng tôi, tâm sinh lí đang trong quá trình phát triển, đối với người khác giới đương nhiên đôi lúc sẽ có những chút rung động nhỏ, huống hồ Trương Tử Phong lại trắng trẻo đáng yêu đến như vậy.

Một phút thoáng qua, tôi lại cảm thấy tự ti về bản thân. Học hành không giỏi, không biết nấu ăn, lại lười biếng, trông khi người ta tuổi nhỏ đã là minh tinh, xinh đẹp, giỏi giang được mọi người công nhận. Nếu cậu và cô ấy ở chung một chỗ cũng không phải là không hợp. Thế nhưng khi nghĩ đến, không hiểu sao tôi lại thấy đau lòng đến vậy.

Mấy ngày sau, khi lên lớp, như thường lệ không ai bàn tán những tin tức về cậu, tất cả vẫn diễn ra rất bình thường. Tiếng chuông vang lên, cậu cũng bước vào lớp. Hôm nay tôi vô ý để quên hộp viết ở nhà, loay hoay tìm trong cặp thì một cây viết mới tinh đã ở trước mặt. Tôi nhìn cậu, Cảm ơn!

Thấy cậu không trả lời nhưng lại nhìn theo hướng nào đó, tôi bèn nhìn theo, bốn chữ Dịch Dương Thiên Ti bằng viết xóa đập vào mắt tôi.

Là...là fan viết đây! Tớ..tớ cũng không biết là ai... Tôi vội vã ngáp ngừng nói.

Ồ, tớ nhớ bàn của tớ ở đây. Cậu vừa nói vừa gõ đầu bút xuống bàn mình.

Viết nhầm đây.

Hình như Thiên Ti cười một cái,Ồ, hóa ra là thế, vậy đổi sang cho tớ, tớ phải nhận lấy tấm lòng của fan. Mà phải khen, chữ đẹp thật, có đôi chút giống chữ cậu.

Ồ...cũng hơi giống chữ tớ...

Thiên Ti, Thiên Ti là tớ viết đây, tớ nói cho cậu biết, bốn chữ đó là tótùng nỗi nhớ viết ra.

Bạn đang đọc truyện *Điều Tuyệt Vời Nhất Chính Là Cậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16

Phan Như Ngọc, cuối giờ lên văn phòng gặp tôi. Lão Đoàn nói với tôi sau đó tức giận ra khỏi lớp.

Tôi ưỡ ỏi đi đến văn phòng của Lão Đoàn, tuần này đã bị giáo viên hai lần khiển trách rồi. Tăng Quân từ đằng sau vỗ vai tôi.

Mạnh mẽ lên, tớ sẽ ở sau yểm hộ cho cậu. Sau đó làm động tác cổ lên.

Tôi cũng không biết nói gì, gượng gạo cười một cái.

Bước ra khỏi văn phòng tôi như được giải thoát.

Tiểu Ngọc, uống nước, uống nước.

Tôi nhận lấy chai nước từ Tăng Quân, uống một lượng lớn.

Tiểu Ngọc, chiều nay tớ dẫn cậu đi chơi.

Tiểu Ngọc, chiều nay cậu muốn đi đâu.

Tiểu...

Bài học có chỗ nào không hiểu sao? Tiếng của Thiên Ti đột nhiên vang lên chặn ngang tên Tăng Quân đang lăm nhăm kia.

Không có. Tôi nói xong lấy cớ đi vệ sinh lại ra ngoài.

Lúc đi ra còn lén quay lại nhìn Thiên Ti một cái, chỉ thấy cậu cúi đầu, tiếp tục viết viết cái gì đấy.

Mô tuýp trong những tiểu thuyết ngôn tình không phải nam chính thường rất đồng cảm với nữ chính có hoàn cảnh đáng thương sao? Chẳng hạn như mồ côi cha mẹ, cha mẹ ly hôn hay gì đó. Tôi bây giờ cảm thấy mình thật giống như vậy, đáng tiếc trong câu chuyện của tôi lại chẳng có nam chính.

Đạo gần đây tôi phát hiện mẹ hay đi lại với một người đàn ông trung niên nào đó, chỉ có điều mẹ vẫn chưa nói cho tôi về người đàn ông kia. Hôm đó vừa cùng Tăng Quân đi ra từ trung tâm thương mại đã thấy hai người bọn họ. Sau đó tôi gọi điện hỏi bà đang làm gì, bà không suy nghĩ mà trả lời rằng đang ở cùng mấy người bạn cũ, cúp điện thoại tôi ôm Tăng Quân khóc lớn một trận làm ướt cả một vùng áo cậu. Hỏi tôi có giận bà không? Tôi thật sự rất giận, tối hôm đó tôi lại ôm ảnh bố mà thầm khóc. Tôi có cảm giác mình bị bỏ rơi, mẹ kết hôn rồi sẽ không cần tôi nữa.

Cậu ăn cho nghiêm túc vào, cơm rơi hết ra ngoài rồi. Tăng Quân gõ vào mâm cơm tôi.

Hôm nay không chỉ ngồi cùng bàn ăn với bọn người Thiên Dật mà còn có thêm Thiên Ti. Cậu cũng vài lần nhìn tôi, sau đó nhìn không được mở miệng:

Cậu có cần xuống y tế không? Nhìn cậu cứ như bị bệnh.

Bệnh thần kinh thì có! Tăng Quân lại xoa đầu tôi.

A...a...đau..cậu.. Không sai chính là tiếng hét của Tăng Quân, là tôi cần cậu ta.

Như vậy chính là không có bệnh rồi, còn sức cần người. Thiên Dật ngồi xem chuyện vui đồng thời chêm thêm vài câu.

Sau đó cả mấy người bọn tôi cười ầm lên, chỉ có cậu, vẫn im lặng tiếp tục ăn cơm, tôi đã làm sai điều gì sao?

Còn hai tiết nữa là có thể về nhà, một tiết Toán và một tiết Văn, lại phải gặp mặt lão Đoàn rồi. Tôi thở dài, sau đó nằm xuống bàn.

Một tiếng hắng giọng khẽ vang lên, mặc dù rất nhỏ nhưng tôi vẫn có thể nghe thấy, sau đó một giọng nói trầm thấp vang lên:

Bài tập có chỗ nào không hiểu sao?

Đều không hiểu. Tôi đưa đôi mắt đáng thương nhìn cậu.

Cậu thở dài, Xích lại đây chút! Tớ chỉ cậu.

Hôm nay là ngày gì vậy, tôi cảm giác như mình trúng số độc đắc. Mặc dù hôm nay phải ở lại trực nhật nhưng tôi vẫn cảm thấy rất thoải mái.

Cậu không về à? Tôi vừa quét lớp vừa hỏi Thiên Ti, các bạn học trong lớp cũng về hết rồi, chỉ còn tôi và cậu.

Cậu đang bấm gì đó trên điện thoại, Hôm nay lại kẹt xe.

Sao lần nào cũng là lí do kẹt xe thế nhỉ? Hai hôm trước cũng là kẹt xe, đây có phải là duyên phận không nhỉ, tôi suy nghĩ mông lung, chẳng biết bộ dạng mình từ lúc nào đã phát ngốc.

Này, cậu cười cái gì? Trông thật ngốc.

À..không có gì, chỉ thấy cậu thật có đặc quyền, còn được đem điện thoại lên lớp.

Chỉ như vậy?

Ừ.

Ngốc.

Ừ.

Cậu không có câu khác à?

Cậu nói gì cũng đúng.

Thiên Ti bỗng nhiên ngậy người nhìn tôi sau đó nhanh chóng nhảy xuống bàn.

Tớ giúp cậu lau bảng.

Cảm ơn cậu.

Tôi im lặng quét lớp, thi thoảng len lén quay về phía sau, ánh nắng chiều từ cửa sổ chiếu vào, bóng lưng cậu đổ dài trên mặt đất. Bóng lưng ấy, sau này khi ở nơi xa xôi nào đó, tôi vẫn không thể nào quên, một bóng lưng đầy kiên định và vững chắc.

Như Ngọc.

Tôi giật mình nhanh chóng tiếp tục quét lớp, Hà.

Có muốn nghe nhạc không?

Ừm.

Giúp tớ mở đi, điện thoại ở trong cặp, ngăn đầu tiên, không có khóa đâu.

Tôi đứng ngây người, tôi đang nghe lầm phải không? Một lúc sau Thiên Ti lại lên tiếng, Không muốn nghe à?

Không...không..tớ lập tức đi mở. Nghe bài Kê theo đuôi ánh sáng được không? Đạo này tớ rất thích nghe bài này.

Tùy cậu.

Nếu như nói cậu là pháo hoa trên biển

Thì tôi sẽ là những bọt sóng lăn tăn, mỗi một phút giây đều được cậu chiếu sáng

Nếu như nói, cậu là dây ngân hà xa xôi, chói lóa khiến người khác muốn khóc

Tôi sẽ là đôi mắt luôn dõi theo cậu.

...

Tôi có thể mãi theo phía sau cậu, tựa như chiếc bóng đuổi theo giấc mơ

Tôi có thể đợi cậu tại con đường này, mặc kệ cậu có đi qua hay không

Mỗi lần tôi ngẩng đầu vì cậu, đến nước mắt cũng cảm thấy tự do.

...

Cậu nhìn xem tôi nhỏ bé nhường nào

Bởi vì cậu còn có ước mơ cần thực hiện, có lẽ sẽ không vì tôi mà ở lại...

...

Tài xế của cậu còn chưa đến nữa à? Tôi hỏi cậu.

Tôi cùng cậu đứng dưới bóng cây, đã hơn sáu giờ rồi.

Đi bộ về vậy.

Không được. Tôi lập tức ngăn cản.

Vậy cậu cho tớ đi nhờ xe được không? Cậu nói xong còn nở một nụ cười.

Thấy tôi ngần ra cậu bèn tiếp tục nói, Nhà bà tớ cùng đường với cậu, tớ giúp cậu lấy poster có chữ kí của ba người bọn tớ.

Tớ sợ.. có người nhìn thấy.

Cậu yên tâm, tớ biết đường khác, tớ cũng đã đi vài lần rồi. Rất an toàn! Đưa xe đây.

Sau này, khi nghĩ lại hôm đó, tôi vẫn không thể ngừng mỉm cười. Cậu ngồi trước, tôi ngồi sau lưng cậu, chúng tôi cùng nhau đi qua những ngôi nhà, những gian hàng, cùng chạy đua với những đám mây, với làn gió. Tôi vẫn còn nhớ, bầu trời hôm đó đỏ rực một góc, những sợi tóc của cậu khẽ động theo làn gió, buổi hoàng hôn hôm đó, là buổi hoàng hôn đẹp nhất trong đời tôi. Chỉ có điều, những thứ đẹp nhất thường sẽ không xuất hiện lần thứ hai.

Có thể ngắm hoàng hôn một lúc không? Cậu dừng xe, nhìn về phía mặt trời đang dần lặn.

Được.

Lấy giúp tớ điện thoại.

Cậu cầm lấy điện thoại chụp vài tấm hình.

Cậu rất thích chụp hình?

Lúc rảnh rỗi thường chụp vài tấm, cảm thấy rất thú vị.

Hai ngày nữa tớ đi Tây Ban Nha.

Tớ biết mà, đừng quên tớ là fan cậu đấy.

Gửi hình bài học qua cho tớ. Nhất định khi về sẽ có quà cho cậu.

Được.

Bạn đang đọc truyện *Điều Tuyệt Vời Nhất Chính Là Cậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17

Mẹ, con về rồi.

Tôi gọi mẹ nhưng lại không nghe thấy tiếng trả lời, vào bếp mới thấy mẹ để lại một tờ giấy, hôm nay lại ra ngoài, lại về muộn. Mớ tủ lạnh lấy một chai coca, Tăng Quân chắc bây giờ vẫn ở trong viện, em gái cậu ta, nói đúng hơn là cùng cha khác mẹ phải nhập viện. Nhắc tới phải nói, Tăng Quân mặc dù không thích người mẹ kế kia nhưng lại rất thương cô em gái này, con người cậu ta cũng thật kì quái, haizz tôi nay lại một mình, vì ngày mai là chủ nhật nên tôi quyết định tối nay phải xử lí xong hết những cuốn truyện còn đọc dở.

Thời gian cứ như thế từng ngày từng ngày trôi qua, chớp mắt một cái chỉ còn vồn vện hai tháng nữa là tốt nghiệp, một ngày của tôi xem ra ở trường là nhiều nhất, buổi sáng, buổi chiều, buổi tối. Ngay cả Thiên Tỉ - Đại minh tinh cũng phải sắp xếp công việc để có thời gian lên lớp nhiều hơn.

Tôi nghe nói cậu ấy muốn đi Bắc Đại, học cùng trường với Vương Tuấn Khải, Tăng Quân đi Thanh Hoa, còn tôi, với thực lực của bản thân, xem ra chỉ có thể chọn một trường ở địa phương mà theo học. Vừa rồi Thiên Tỉ cậu ấy đi thi nghệ khảo, kết quả cũng không tồi.

Thiên Tỉ, bài này giải thế nào? Tôi chỉ chi bút vào bài toán khó hiểu kia.

À, giải thế này.

Quan hệ của tôi và cậu ấy xem ra tốt hơn nhiều, có thể nói trong lớp tôi là bạn nữ duy nhất chơi cùng cậu ấy, à, có cả Miên Miên. Kết thúc lớp học buổi tối, về nhà mẹ đã đợi sẵn trên bàn ăn.

Tiểu Ngọc, mau lại ăn cơm.

Mẹ có một chuyện muốn bàn với con.

Tôi gác đĩa, ngẩng đầu lên nhìn bà.

Mẹ, có chuyện gì sao?

Mẹ có một người bạn ở bên Anh, mẹ có hỏi giúp con rồi, tốt nghiệp xong chúng ta cùng chuyển qua đó.

Con không muốn du học. Tôi đứng dậy phản kháng.

Nhận thấy bản thân mình hơi quá đáng, tôi vội ngồi xuống.

Mẹ, con thật sự không muốn đi, điều kiện trong nước chúng ta cũng rất tốt.

Thôi, ăn cơm đi, sau đó tự mình suy nghĩ một chút rồi nói với mẹ ha!

Du học, du học, du học có chuyện gì tốt chứ! Tối hôm qua tôi cứ trằn trọc lẫn qua lẫn lại trên giường. Sáng hôm sau lên lớp với tâm trạng không tốt.

Đề tớ nói với mẹ giúp cậu, không muốn thì đừng đi.

Cậu còn không biết mẹ tớ ư? Chuyện này không được để cho ai khác biết.

Biết rồi!

...

Cách kì thi cao khảo cũng chỉ còn 16 ngày, vậy là chỉ còn 16 ngày tôi được ở bên cậu, sau này không biết còn có thể gặp lại hay không.

Như Ngọc, cậu định sau này học cái gì? Cậu nói.

Tớ..tớ định...học trung văn a.

Oh, cậu thích đọc tiểu thuyết như vậy, học trung văn cũng được đấy.

Tôi mỉm cười, trong lòng tràn ngập vui vẻ. Nếu như có thể tôi cũng muốn học trung văn.

...

Cao khảo là một kì thi vô cùng khắc nghiệt ở Trung Quốc, mỗi năm như thế này học sinh đều gặp áp lực không nhỏ. Tính đến nay trên toàn tỉnh đã có hai học sinh nhảy lầu tự sát, trong đó một học sinh đang được cấp cứu ở bệnh viện

Này, tặng cậu.

Tôi nhận lấy cái vòng tay cậu đưa, đây là cái vòng tay thứ hai rồi, Chúc cậu thi may mắn.

Chiếc vòng tay màu đỏ tượng trưng cho sự may mắn, trong lúc viết bài vô tình tôi nhìn thấy ở cổ tay cậu cũng có một cái vòng màu đỏ giống hệt như cái của tôi. Thế rồi tôi vô thức mỉm cười, cẩn thận đeo vòng tay vào. Trên cổ tay trái của tôi bây giờ đã xuất hiện đến hai cái vòng, một cái màu đỏ, một cái màu trắng đen. Có điều cậu không biết tôi không thích đeo trang sức là mấy.

...

Cuối cùng cũng thoát khỏi cái kì thi đó, cả người như được giải thoát vậy. Sau khi làm bài thi cuối cùng chúng tôi cùng tụ tập về lớp. Đây có lẽ là lần tụ họp cuối cùng. Lão Đoàn mặt phẳng phát nét buồn nhưng vẫn cố gắng tỏ ra nghiêm khắc.

Mấy anh chị bây giờ có thể thoải mái rồi đúng không nào? Thoát được lão Đoàn tôi đây xem như cực khổ rồi. Cậu nói nghe có vẻ như là mắng chửi nhưng sau này có muốn nghe cũng không còn cơ hội nữa.

Ba năm cấp ba thực sự rất ngắn.

Lão Đoàn nói xong thì dùng ánh mắt lấp lánh nhìn về phía chúng tôi, không biết từ khi nào mắt tôi đã đỏ hoe. Lấy hết dũng khí tôi đứng dậy bước về phía bục giảng.

Thầy à, cảm ơn thầy đã chăm sóc chúng em. Những cuốn tiểu thuyết kia thầy cũng không cần trả lại nữa đâu. Thầy có thể..em có thể ôm thầy một cái không?

Lão Đoàn đã rung rung nước mắt, tôi sà vào lòng thầy ôm lấy tấm thân đã sớm gầy yếu vì chúng tôi mà hao tâm. Sau đó cảm nhận được mấy vị bạn học liên tiếp đến ôm thầy tạo ra một vòng ôm lớn, cùng nhau thút thít gọi một tiếng Lão sư.

Sau này, rất lâu rất lâu tôi mới biết ngày hôm đó phía sau tôi là Thiên Ti.

...

Kết thúc buổi liên hoan cuối cùng chúng tôi ai nấy đều lủi thủi ra về. Lấy can đảm hết mức có thể, tôi gọi Thiên Ti và bảo rằng có chuyện muốn nói với cậu.

Thiên Ti, tớ có chuyện muốn nói.

Cậu đứng trước mặt tôi, vẫn là thân ảnh cao lớn quen thuộc che mất một phần ánh sáng mà sau này tôi chỉ có thể lẳng lặng rơi nước mắt quan sát qua màn hình.

Ừ.

Tớ sắp đi du học. Tôi cuối đầu không dám nhìn thẳng cậu, Có một chuyện nữa tớ muốn nói với cậu. Tớ thích cậu..rất thích cậu.

Ngừng một lúc tôi nói tiếp, Cậu có một chút...chỉ một chút thích tớ không?

Tôi ngẩng đầu nhìn cậu, thật lâu cũng không nghe thấy cậu trả lời, thấy cậu bỗng nhấp nháy môi, tôi vội lên tiếng.

Cậu đừng nói, tớ đã biết cậu trả lời rồi. Để tớ nhìn cậu một lát.

Nước mắt đã rơi xuống, tôi nở một nụ cười với cậu, Tạm biệt, đừng quên, tớ sẽ luôn dõi theo cậu. Tôi bước về trước không ngoảnh đầu lại, Cảm ơn cậu, chúc cậu có một tương lai thành công.

Phan Như Ngọc. Vừa nghe thấy tiếng gọi tôi đứng khựng lại, Đi đường bình an.

...

Thiên Tì, ở đây tuyết rơi rồi, rất đẹp, trời cũng rất lạnh, cậu đã mặc ấm chưa?

Thiên Tì, tớ rất nhớ cậu.

Thiên Tì, tiểu thuyết của tớ lại bị giáo viên tịch thu rồi.

Thiên Tì, nhìn xem cậu lại càng ngày càng đẹp trai rồi.

Thiên Tì, tớ mới phát hiện một nhà hàng Trung Quốc, sủi cảo ở đó làm rất ngon.

Thiên Tì...tớ có rất nhiều chuyện muốn nói với cậu.

Đó là tôi trong năm đầu tiên ở Anh Quốc, kéo khăn choàng cổ chặt một chút, chỉnh ngay ngắn cái mũ len trên đầu. Bùm Pháo hoa đã được bắn lên, một năm nữa lại trôi qua.

Thiên Tì, năm nay chỉ có một mình tớ xem pháo hoa.

Thiên Tì cậu biết không?

Mười lăm tuổi năm đó chính là cậu.

Mười sáu tuổi năm đó cũng là cậu.

Mười bảy tuổi năm đó cũng là cậu.

Mười tám tuổi năm nay cũng là cậu.

Và, sau này..... cũng chính là cậu.

Cậu...chính là điều tuyệt vời nhất!

Các cậu có muốn phần 2 không? Tớ định thi hk xong sẽ viết. Phần hai sẽ nói về sau này khi Như Ngọc quay lại về nước, câu chuyện giữa hai người họ lại bắt đầu được mở ra. Các cậu ủng hộ thì cmt cho tớ biết nhé. □

Bạn đang đọc truyện *Điều Tuyệt Vời Nhất Chính Là Cậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.